

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

62. årgang

8. april 2019

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2019/C 131/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>	1
---------------	---	---

Domstolen

2019/C 131/02	Et nyt medlem af Domstolen aflægger ed	2
---------------	--	---

2019/C 131/03	Et nyt medlem af Domstolen aflægger ed	3
---------------	--	---

Retten

2019/C 131/04	Et nyt medlem af Retten aflægger ed	4
---------------	---	---

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2019/C 131/05	Sag C-322/17: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 7. februar 2019 — Eugen Bogatu mod Minister for Social Protection (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court (Irland) — Irland) (Præjudiciel forelæggelse — social sikring — forordning (EF) nr. 883/2004 — artikel 67 — ansøgning om familiedelser indgivet af en person, som er ophørt med at udøve lønnet beskæftigelse i den kompetente medlemsstat, men som stadig er bosiddende dér — ret til familiedelser for familiemedlemmer, der er bosiddende i en anden medlemsstat — betingelser for at opnå støtte)	5
---------------	--	---

2019/C 131/06	Sag C-345/17: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 14. februar 2019 — sag indledt af Sergejs Buivids (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Augstākā tiesa — Letland) (Præjudiciel forelæggelse — behandling af personoplysninger — direktiv 95/46/EF — artikel 3 — anvendelsesområde — videooptagelse af politifolk på en politistation under udførelsen af proceduremæssige opgaver — offentliggørelse på et videowebsted — artikel 9 — behandling af personoplysninger udelukkende i journalistisk øjemed — begreb — ytringsfrihed — beskyttelse af privatlivets fred)	6
2019/C 131/07	Sag C-423/17: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 14. december 2019 — Staat der Nederlanden mod Warner-Lambert Company LLC (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Gerechtshof Den Haag — Nederlandene) (Præjudiciel forelæggelse — humanmedicinske lægemidler — direktiv 2001/83/EF — artikel 11 — generiske lægemidler — produktresumé — udeladelse af henvisninger til indikationer eller doseringsformer, som stadig er omfattet af patentlovgivningen på det tidspunkt, hvor det generiske lægemiddel markedsføres)	6
2019/C 131/08	Sag C-434/17: Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 13. februar 2019 — Human Operator Zrt. mod Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság — Ungarn) (Præjudiciel forelæggelse — harmonisering af afgiftslovgivningerne — det fælles merværdiafgiftssystem (moms) — direktiv 2006/112/EF — ret til fradrag af moms — fastsættelse af den momspligtige person — anvendelse af en fravigelsesforanstaltning med tilbagevirkende kraft — retssikkerhedsprincippet)	7
2019/C 131/09	Sag C-531/17: Domstolens dom (Niende Afdeling) af 14. februar 2019 — Vetsch Int. Transporte GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof — Østrig) (Præjudiciel forelæggelse — skatter og afgifter — merværdiafgift (moms) — direktiv 2006/112/EF — artikel 143, stk. 1, litra d) — fritagelse for moms ved indførsel — indførsel efterfulgt af en overførsel inden for Fællesskabet — efterfølgende levering inden for Fællesskabet — momssvig — nægtelse af fritagelse — betingelser)	8
2019/C 131/10	Sag C-535/17: Domstolens dom (Første Afdeling) af 6. februar 2019 — NK, kurator i konkursboerne efter PI Gerechtsdeurwaarderskantoor BV og PI mod BNP Paribas Fortis NV (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden — Nederlandene) (Præjudiciel forelæggelse — samarbejde om civile retlige spørgsmål — retternes kompetence og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område — forordning (EF) nr. 44/2001 og (EF) nr. 1346/2000 — respektive anvendelsesområder — foged under konkurs — sag anlagt af kurator, som varetager konkursboets administration og afvikling)	9
2019/C 131/11	Sag C-554/17: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 14. februar 2019 — Rebecka Jonsson mod Société du Journal L'Est Républicain (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Svea hovrätt — Sverige) (Præjudiciel forelæggelse — retligt samarbejde i civile sager — europæisk småkravsprocedure — forordning (EF) nr. 861/2007 — artikel 16 — »tabende part« — sagsomkostninger — fordeling — artikel 19 — medlemsstaters processuelle regler)	9
2019/C 131/12	Sag C-562/17: Domstolens dom (Niende Afdeling) af 14. februar 2019 — Nestrade SA mod Agencia Estatal de la Administración Tributaria (AEAT) og Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Audiencia Nacional — Spanien) (Præjudiciel forelæggelse — trettende direktiv 86/560/EØF — regler for tilbagebetaling af merværdiafgift (moms) — ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet — virksomhed, der ikke er etableret i Den Europæiske Union — forudgående og endelig afgørelse om afslag på tilbagebetaling af moms — forkert momsregistreringsnummer)	10

2019/C 131/13	Sag C-630/17: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 14. februar 2019 — Anica Milivojević mod Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg-Wolfsberg eGen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Općinski Sud u Rijeci — Kroatien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 56 TEUF og 63 TEUF — fri udveksling af tjenesteydelser — frie kapitalbevægelser — national lovgivning, hvorefter låneaftaler med international tilknytning, som er indgået med en uautoriseret kreditor, er ugyldige — forordning (EU) nr. 1215/2012 — artikel 17, stk. 1 — låneaftale, som er indgået af en fysisk person med henblik på turistindkvarteringsydelser — begrebet »forbruger« — artikel 24, stk. 1) — enekompetence i sager om rettigheder over fast ejendom — søgsmål om ugyldighed af en aftale og om ophævelse af registreringen af et pant i ejendomsregistret)	11
2019/C 131/14	Sag C-710/17: Domstolens dom (Niende Afdeling) af 14. februar 2019 — CCC — Consorzio Cooperative Costruzioni Soc. Cooperativa mod Comune di Tarvisio (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — offentlige bygge- og anlægskontrakter — direktiv 2004/18/EF — artikel 48, stk. 3 — vurdering og kontrol af de økonomiske aktørers tekniske formåen — national bestemmelse, der ikke kan anses for en gennemførelse af direktiv 2004/18 — manglende direkte og ubetinget henvisning til EU-retten — anmodningen er ikke baseret på, at der foreligger en klar grænseoverskridende interesse — afvisning af anmodningen om præjudiciel afgørelse)	12
2019/C 131/15	Sag C-49/18: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 7. februar 2019 — Carlos Escribano Vindel mod Ministerio de Justicia (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Superior de Justicia de Catalunya — Spanien) (Præjudiciel forelæggelse — finanspolitiske stramninger — nedsættelse af lønningerne i den nationale offentlige forvaltning — betingelser — forskellig indvirkning — socialpolitik — ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv — direktiv 2000/78/EF — artikel 2, stk. 1, og artikel 2, stk. 2, litra b) — Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — artikel 21 — domstolenes uafhængighed — artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU)	13
2019/C 131/16	Sag C-154/18: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 14. februar 2019 — Tomás Horgan og Claire Keegan mod Minister for Education & Skills, Minister for Finance, Minister for Public Expenditure & Reform, Ireland og Attorney General (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Labour Court, Irland — Irland) (Præjudiciel forelæggelse — ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv — direktiv 2000/78/EF — artikel 2, stk. 2, litra b) — indirekte forskelsbehandling på grund af alder — nyansatte lærere — ansættelsesdato — lønskala og indplacering på løntrin, der finder sted i forbindelse med ansættelsen, som er mindre gunstig end det, der gælder for allerede ansatte lærere)	14
2019/C 131/17	Sag C-179/18: Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 13. februar 2019 — Ronny Rohart mod Federale Pensioendienst (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Arbeidsrechtbank Gent — Belgien) (Præjudiciel forelæggelse — social sikring — pensionsrettigheder i henhold til den nationale pensionsordning for arbejdstagere — afslag på at tage hensyn til den periode, hvor en af Den Europæiske Unions tjenestemænd aftjente værnepligt efter vedkommendes indtræden i tjenesten — princippet om loyalt samarbejde)	14
2019/C 131/18	Sag C-231/18: Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 7. februar 2019 — NK (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Oldenburg — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse — transport — vejtransport — forordning (EF) nr. 561/2006 — forordning (EU) nr. 165/2014 — forpligtelse til at anvende en takograf — undtagelse for køretøjer, der anvendes til transport af levende dyr fra gårde til lokale markeder og omvendt eller fra markeder til lokale slagterier)	15
2019/C 131/19	Sag C-492/18 PPU: Domstolens dom (Første Afdeling) af 12. februar 2019 — fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre udstedt mod TC (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Rechtbank Amsterdam — Nederlandene) (Præjudiciel forelæggelse — retligt samarbejde i straffesager — rammeafgørelse 2002/584/RIA — europæisk arrestordre — artikel 12 — varetægtsfængsling af en person — artikel 17 — frister for vedtagelse af afgørelsen om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre — national lovgivning, hvorefter varetægtsforanstaltningen suspenderes ex officio 90 dage efter anholdelsen — overensstemmende fortolkning — udsættelse af fristen — Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — artikel 6 — ret til frihed og sikkerhed — forskellige fortolkninger af national lovgivning — klarhed og forudsigelighed)	16
2019/C 131/20	Sag C-571/18 P: Appel iværksat den 11. september 2018 af Felismino Pereira til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 13. juli 2018 i sag T-606/16, Pereira mod Kommissionen.	17

2019/C 131/21	Sag C-577/18 P: Appel iværksat den 11. september 2018 af Petrus Kerstens til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Første Afdeling) den 26. juni 2018 i sag T-757/17, Kerstens mod Kommissionen	17
2019/C 131/22	Sag C-669/18 P: Appel iværksat den 27. oktober 2018 af Adis Higiene, S.L. til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 10. august 2018 i sag T-309/18 — Adis Higiene mod EUIPO — Farecla Products (G3 Extra Plus).....	17
2019/C 131/23	Sag C-711/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 9. november 2018 — Ascopiave SpA m.fl. mod Ministero dello Sviluppo Economico m.fl.....	18
2019/C 131/24	Sag C-754/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungarn) den 3. december 2018 — Ryanair Designated Activity Company mod Országos Rendőr-főkapitányság..	18
2019/C 131/25	Sag C-763/18 P: Appel iværksat den 5. december 2018 af Wallapop, S.L. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 3. oktober 2018 i sag T-186/17 — Unipreus mod EUIPO — Wallapop (wallapop).....	20
2019/C 131/26	Sag C-830/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz (Tyskland) den 28. december 2018 — Landkreis Südliche Weinstraße mod PF m.fl.....	21
2019/C 131/27	Sag C-835/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel Timișoara (Rumænien) den 24. december 2018 — SC Terracult SRL mod Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara — Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad — Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Juridice 5 og Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara — Serviciul de Soluționare a Contestațiilor	21
2019/C 131/28	Sag C-9/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunalul București (Rumænien) den 3. januar 2019 — SC Mitliv Exim SRL mod Agenția Națională de Administrare Fiscală og Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili.....	22
2019/C 131/29	Sag C-32/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Obersten Gerichtshof (Østrig) den 18. januar 2019 — AT mod Pensionsversicherungsanstalt	23
2019/C 131/30	Sag C-47/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Hamburg (Tyskland) den 25. januar 2019 — HA mod Finanzamt Hamburg-Barmbek-Uhlenhorst.....	24
2019/C 131/31	Sag C-77/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Det Forenede Kongerige) den 1. februar 2019 — Kaplan International colleges UK Ltd mod The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs.....	25
2019/C 131/32	Sag C-79/19 P: Appel iværksat den 1. februar 2019 af Republikken Litauen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 22. november 2018 i sag T-508/15, Republikken Litauen mod Europa-Kommissionen.....	26

2019/C 131/33	Sag C-100/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour d'appel de Bruxelles (Belgien) den 8. februar 2019 — Viasat UK Ltd og Viasat Inc. mod Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)	27
2019/C 131/34	Sag C-107/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Obvodní soudem pro Prahu 9 (Den Tjekkiske Republik) den 12. februar 2019 — XR mod Dopravní podnik hl. m. Prahy, a.s.	28
2019/C 131/35	Sag C-119/19 P: Appel iværksat den 14. februar 2019 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Udvidede Afdeling) den 4. december 2018 i sag T-518/16, Carreras Sequeros m.fl. mod Kommissionen . . .	29
2019/C 131/36	Sag C-122/19 P: Appel iværksat den 14. februar 2019 af Hamas til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første Udvidede Afdeling) den 14. december 2018 i sag T-400/10 RENV, Hamas mod Rådet	30
2019/C 131/37	Sag C-126/19 P: Appel iværksat den 15. februar 2019 af Rådet for Den Europæiske Union til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Udvidede Afdeling) den 4. december 2018 i sag T-518/16, Carreras Sequeros m.fl. mod Kommissionen	31
2019/C 131/38	Sag C-132/19 P: Appel iværksat den 15. februar 2019 af Groupe Canal + til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 12. december 2018 i sag T-873/16, Groupe Canal + mod Kommissionen	33
2019/C 131/39	Sag C-160/19 P: Appel iværksat den 22. februar 2019 af Comune di Milano til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Udvidede Afdeling) den 13. december 2018 i sag T-167/13, Comune di Milano mod Europa-Kommissionen	34
2019/C 131/40	Sag C-167/19 P: Appel iværksat den 22. februar 2019 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 12. december 2018 i sag T-683/15, Freistaat Bayern mod Europa-Kommissionen	35
2019/C 131/41	Sag C-171/19 P: Appel iværksat den 22. februar 2019 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 12. december 2018 i forenede sager T-722/15 — 724/15, Interessengemeinschaft privater Milchverarbeiter Bayerns e.V. m.fl. mod Europa-Kommissionen	36
Retten		
2019/C 131/42	Sag T-292/15: Rettens dom af 12. februar 2019 — Vakakis kai Synergates mod Kommissionen (Ansvar uden for kontraktforhold — offentlige tjenesteydelseskontrakter — udbudsprocedure — interessekonflikt — forpligtelse til at udvise omhu — fortabelse af mulighed — godtgørelse)	38
2019/C 131/43	Sag T-131/16 og T-263/16: Rettens dom af 14. februar 2019 — Belgien og Magnetrol International mod Kommissionen (Statsstøtte — støtteordning gennemført af Kongeriget Belgien — afgørelse, hvorved en støtteordning erklæres uforenelig med det indre marked og ulovlig, og den udbetalte støtte anordnes tilbagesøgt — forhåndstilsagn (tax ruling) — skatteordning for overskydende fortjeneste — medlemsstaternes skattemæssige autonomi — begrebet støtteordning — supplerende gennemførelsesforanstaltninger)	39

2019/C 131/44	Sag T-679/16: Rettens dom af 26. februar 2019 — Athletic Club mod Kommissionen (Statsstøtte — støtte iværksat af de spanske myndigheder til fordel for visse professionelle fodboldklubber — gunstig indkomstskattesats for klubber, der tillades status som enhed, der ikke arbejder med gevinst for øje — afgørelse, der erklærer en støtte uforenelig med det indre marked — annullationssøgsmål — søgsmålsinteresse — formaliteten — indenstatslig foranstaltning — selektiv karakter — konkurrencefordrejning — indvirkning på samhandelen mellem medlemsstaterne — ændring i eksisterende støtte — begrundelsespligt).....	40
2019/C 131/45	Sag T-903/16: Rettens dom af 14. februar 2019 — RE mod Kommissionen (Personoplysninger — beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af disse oplysninger — ret til indsigt i disse oplysninger — forordning (EF) nr. 45/2001 — nægtelse af adgang til indsigt — annullationssøgsmål — skrivelse, der henviser til en tidligere delvis nægtelse af adgang til indsigt, uden at der foretages en fornyet vurdering — begrebet anfægtelig retsakt som omhandlet i artikel 263 TEUF — begrebet rent bekræftende retsakt — anvendelighed på området for indsigt i personoplysninger — nye og væsentlige faktiske omstændigheder — søgsmålsinteresse — antagelse til realitetsbehandling — begrundelsespligt)	40
2019/C 131/46	Sag T-91/17: Rettens dom af 14. februar 2019 — L mod Parlamentet (Personalesag — akkrediterede parlamentariske assistenter — sygeorlov — sygeorlov tilbragt uden for tjenestestedet — ubeføjet udeblivelse — vedtægtens artikel 60 — pligt til at udvise fornøden omhu — princippet om god forvaltningsskik)	41
2019/C 131/47	Sag T-366/17: Rettens dom af 14. februar 2019 — Polen mod Kommissionen (EFRU — afslag på bekræftelse af et finansielt bidrag til et stort projekt — artikel 41, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1083/2006 — vurdering af sammenhængen af et stort projekt med prioriteterne i det operationelle program — artikel 41, stk. 2, i forordning nr. 1083/2006 — overskridelse af fristen).....	42
2019/C 131/48	Sag T-34/18: Rettens dom af 14. februar 2019 — Giove Gas mod EUIPO — Primagaz (KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA) (EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EU-figurmærket KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA — det ældre EU-ordmærke CALOON — relativ registreringshindring — risiko for forveksling — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001)	42
2019/C 131/49	Sag T-63/18: Rettens dom af 14. februar 2019 — Torro Entertainment mod EUIPO — Grupo Osborne (TORRO Grande MEAT IN STYLE) (EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EU-figurmærket TORRO Grande MEAT IN STYLE — de ældre EU-ordmærker TORO — relativ registreringshindring — risiko for forveksling — artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) 2017/1001 — begrundelsespligt — artikel 94, stk. 1, første punktum, i forordning 2017/1001 — pligt til at udvise fornøden omhu — artikel 95, stk. 1, i forordning 2017/1001).....	43
2019/C 131/50	Sag T-123/18: Rettens dom af 14. februar 2019 — Bayer Intellectual Property mod EUIPO (Gengivelse af et hjerte) (EU-varemærker — ansøgning om EU-figurmærke, der gengiver et hjerte — absolut registreringshindring — mangel på fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001).....	44
2019/C 131/51	Sag T-162/18: Rettens dom af 14. februar 2019 — Beko mod EUIPO — Acer (ALTUS) (EU-varemærker — indsigelsesprocedure — ansøgning om EU-figurmærket ALTUS — de ældre nationale ordmærker ALTOS — fortabelsessager vedrørende visse ældre varemærker indledt for de nationale myndigheder — risiko for forveksling — suspension af den administrative procedure — artikel 20, stk. 7, litra c), i forordning (EF) nr. 2868/95 (nu artikel 71, stk. 1, i delegeret forordning (EU) 2018/625)).....	45
2019/C 131/52	Sag T-524/16 R: Kendelse afsagt af Rettens vicepræsident den 15. februar 2019 — Aresu mod Kommissionen (Særlige rettergangsformer — personalesag — tjenestemænd — ændring af vedtægten pr. 1. januar 2014 — nedsat antal årlige feriedage — erstatning af rejsedage med tjenestefrihed i forbindelse med rejse til hjemstedet — begæring om foreløbige forholdsregler — ingen uopsættelighed).....	45

2019/C 131/53	Sag T-768/17: Rettens kendelse af 14. februar 2019 — Comprojecto Projectos e Construções m.fl. mod ECB (Passivitets-, annullations- og erstatningssøgsmål — økonomisk og monetær politik — tilsyn med kreditinstitutter — ulovlige handlinger, der angiveligt er begået af visse portugisiske kreditinstitutter — implicit afvisning af opfordringen til at handle fremsat over for ECB — delvist åbenbart afvisningsgrundlag — delvist åbenbart inkompetent — åbenbart, at søgsmålet delvist er ugrundet).....	46
2019/C 131/54	Sag T-817/17: Rettens kendelse af 8. februar 2019 — Schokker mod EASA (Personalesag — kontraktansatte — EASA — ansættelse — udvælgelsesprocedure - opførelse af sagsøgeren på reservelisten — tilbagetrækning af ansættelsestilbuddet til sagsøgeren — ansvar — ingen ulovlig adfærd fra AESA's side — åbenbart, at sagen er retligt ugrundet)	47
2019/C 131/55	Sag T-125/18: Rettens kendelse af 14. februar 2019 — Associazione GranoSalus mod Kommissionen (Annullationssøgsmål — plantebeskyttelsesmidler — aktivstoffet »glyphosat«— fornyelse af optagelsen af i bilaget til gennemførelsesforordning (EU) nr. 540/211 — ikke individuelt berørt — regelfastsættende retsakt, som omfatter gennemførelsesforanstaltninger — afvisning).....	48
2019/C 131/56	Sag T-137/18: Rettens kendelse af 14. februar 2019 — Chrome Hearts mod EUIPO — Shenzhen Van St. Lonh Jewelry (Gengivelse af et kors) (EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EU-figurmærke, der gengiver et kors — tilbagekaldelse af den anfægtede afgørelse — bortfald af tvistens genstand — uforholdende at træffe afgørelse)	48
2019/C 131/57	Sag T-224/18 RII R: Kendelse afsagt af Rettens præsident den 14. februar 2019 — PV mod Kommissionen (Særlige rettergangsformer — personalesag — disciplinærsag — nulstilling af lønnen — ændrede omstændigheder — afvisning — ingen nye faktiske omstændigheder)	49
2019/C 131/58	Sag T-258/18: Rettens kendelse af 14. februar 2019 — Brunke mod Kommissionen (Passivitetssøgsmål — søgsmålsfrist — begyndelsestidspunkt — manglende opfordring til at handle — anden opfordring til at handle — åbenbart afvisningsgrundlag — påstand af deklaratisk karakter — påstand om meddelelse af påbud — åbenbart manglende kompetence)	50
2019/C 131/59	Sag T-376/18: Rettens kendelse af 8. februar 2019 — Front Polisario mod Rådet (Annullationssøgsmål — internationale aftaler — fiskeripartnerskabsaftale mellem Den Europæiske Union og Marokko — afgørelse om bemyndigelse til at indlede forhandlinger mellem Unionen og Marokko med henblik på at ændre partnerskabsaftalen — ikke umiddelbart berørt — afvisning)	50
2019/C 131/60	Sag T-429/18 R: Kendelse afsagt af Rettens præsident den 13. februar 2019 — BRF og SHB Comercio e Industria de Alimentos mod Kommissionen (Særlige rettergangsformer — folkesundhed — gennemførelsesforordning (EU) 2018/700 — ændringer af lister over tredjelandsvirksomheder, hvorfra import af bestemte animalske produkter er tilladt, for så vidt angår visse virksomheder fra Brasilien — ingen uopsættelighed — interesseafvejning).....	51
2019/C 131/61	Sag T-511/18: Sag anlagt den 4. februar 2019 — XH mod Kommissionen	52
2019/C 131/62	Sag T-65/19: Sag anlagt den 5. februar 2019 — AI mod ECDC.....	53
2019/C 131/63	Sag T-77/19: Sag anlagt den 9. februar 2019 — Alcar Aktiebolag mod EUIPO — Alcar Holding (alcar.se)	54
2019/C 131/64	Sag T-79/19: Sag anlagt den 12. februar 2019 — Lantmännen og Lantmännen Agroetanol mod Kommissionen ..	55
2019/C 131/65	Sag T-101/19: Sag anlagt den 18. februar 2019 — Rezon mod EUIPO (imot.bg).....	56

2019/C 131/66	Sag T-106/19: Sag anlagt den 20. februar 2019 — Abarca mod EUIPO — Abanca Corporación Bancaria (ABARCA SEGUROS).....	57
2019/C 131/67	Sag T-726/16: Rettens kendelse af 14. februar 2019 — VFP mod Kommissionen	58
2019/C 131/68	Sag T-60/18: Rettens kendelse af 12. februar 2019 — Hangzhou Lezoo traveling equipment mod EUIPO — Promotional Traders (GREEN HERMIT).....	58
2019/C 131/69	Sag T-725/18: Rettens kendelse af 15. februar 2019 — Intercontinental Exchange Holdings mod EUIPO (BRENT) .	59

IV

*(Oplysninger)*OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER,
ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*

(2019/C 131/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 122 af 1.4.2019

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 112 af 25.3.2019

EUT C 103 af 18.3.2019

EUT C 93 af 11.3.2019

EUT C 82 af 4.3.2019

EUT C 72 af 25.2.2019

EUT C 65 af 18.2.2019

Teksterne er tilgængelige på:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

DOMSTOLEN

Et nyt medlem af Domstolen aflægger ed

(2019/C 131/02)

Efter at Priit Pikamäe ved afgørelse vedtaget af repræsentanterne for Den Europæiske Unions medlemsstaters regeringer den 1. februar 2019 ⁽¹⁾ er blevet udnævnt til dommer ved Domstolen for perioden fra den 5. februar 2019 til den 6. oktober 2024, har han den 6. februar 2019 aflagt ed for Domstolen.

⁽¹⁾ EUT L 32 af 4.2.2019, s. 7.

Et nyt medlem af Domstolen aflægger ed

(2019/C 131/03)

Efter at Andreas Kumin ved afgørelse vedtaget af repræsentanterne for Den Europæiske Unions medlemsstateres regeringer den 6. marts 2019 ⁽¹⁾er blevet udnævnt til dommer ved Domstolen for perioden fra den 12. marts 2019 til den 6. oktober 2024, har han den 20. marts 2019 aflagt ed for Domstolen.

⁽¹⁾ EUTL 70 af 12.3.2019, s. 32.

RET TEN

Et nyt medlem af Retten aflægger ed

(2019/C 131/04)

Efter at Ramona Frenco ved afgørelse vedtaget af repræsentanterne for Den Europæiske Unions medlemsstats regeringer den 6. marts 2019 ⁽¹⁾ er blevet udnævnt til dommer ved Retten for perioden fra den 11. marts 2019 til den 31. august 2019, har hun den 20. marts 2019 aflagt ed for Domstolen.

⁽¹⁾ EUTL 69 af 11.3.2019, s. 50.

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

**Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 7. februar 2019 — Eugen Bogatu mod Minister for Social Protection
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court (Irland) — Irland)**

(Sag C-322/17) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — social sikring — forordning (EF) nr. 883/2004 — artikel 67 — ansøgning om familieydelse indgivet af en person, som er ophørt med at udøve lønnet beskæftigelse i den kompetente medlemsstat, men som stadig er bosiddende dér — ret til familieydelse for familiemedlemmer, der er bosiddende i en anden medlemsstat — betingelser for at opnå støtte)

(2019/C 131/05)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

High Court (Irland)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Eugen Bogatu

Sagsøgt: Minister for Social Protection

Konklusion

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, navnlig dens artikel 67, sammenholdt med dens artikel 11, stk. 2, skal fortolkes således, at en persons ret til familieydelse i den kompetente medlemsstat i en situation som den i hovedsagen omhandlede hverken er betinget af, at den pågældende person udøver lønnet beskæftigelse i denne medlemsstat, eller at sidstnævnte udbetaler en kontantydelse til vedkommende i kraft af eller som følge af en sådan aktivitet.

⁽¹⁾ EUT C 277 af 21.8.2017.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 14. februar 2019 — sag indledt af Sergejs Buivids (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Augstākā tiesa — Letland)

(Sag C-345/17) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — behandling af personoplysninger — direktiv 95/46/EF — artikel 3 — anvendelsesområde — videooptagelse af politifolk på en politistation under udførelsen af proceduremæssige opgaver — offentliggørelse på et videowebsted — artikel 9 — behandling af personoplysninger udelukkende i journalistisk øjemed — begreb — ytringsfrihed — beskyttelse af privatlivets fred)

(2019/C 131/06)

Processprog: lettisk

Den forelæggende ret

Augstākā tiesa

Parter i hovedsagen

Sergejs Buivids

Procesdeltager: Datu valsts inspekcija

Konklusion

- 1) Artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger skal fortolkes således, at en videooptagelse af politifolk på en politistation i forbindelse med en afgivelse af forklaring og offentliggørelsen af den således optagede video på et videowebsted, hvor brugerne kan sende, se eller dele disse videoer, er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde.
- 2) Artikel 9 i direktiv 95/46 skal fortolkes således, at faktiske omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende, dvs. videooptagelse af politifolk på en politistation i forbindelse med en afgivelse af forklaring og offentliggørelsen af den således optagede video på et videowebsted, hvor brugerne kan sende, se og dele disse videoer, udgør behandling af personoplysninger i journalistisk øjemed som omhandlet i denne bestemmelse, for så vidt som det fremgår af nævnte video, at nævnte optagelse og nævnte offentliggørelse udelukkende har til formål at udbrede oplysninger, synspunkter eller idéer til offentligheden, hvilket det påhviler den forelæggende ret at vurdere.

⁽¹⁾ EUT C 277 af 21.8.2017.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 14. december 2019 — Staat der Nederlanden mod Warner-Lambert Company LLC (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Gerechtshof Den Haag — Nederlandene)

(Sag C-423/17) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — humanmedicinske lægemidler — direktiv 2001/83/EF — artikel 11 — generiske lægemidler — produktresumé — udeladelse af henvisninger til indikationer eller doseringsformer, som stadig er omfattet af patentlovgivningen på det tidspunkt, hvor det generiske lægemiddel markedsføres)

(2019/C 131/07)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Gerechtshof Den Haag

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Staat der Nederlanden

Sagsøgt: Warner-Lambert Company LLC

Konklusion

Artikel 11, stk. 2, i Europa Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/26/EU af 25. oktober 2012, skal fortolkes således, at under en markedsføringstilladelsesprocedure som den i hovedsagen omhandlede udgør en meddelelse fra den, der ansøger om eller er indehaver af en markedsføringstilladelse for et generisk lægemiddel, til den kompetente nationale myndighed af dette lægemiddels indlægsseddel eller produktresumé, hvilken meddelelse ikke indeholder en henvisning til indikationer eller doseringsformer, som stadig var beskyttede af patentlovgivningen på det tidspunkt, hvor nævnte lægemiddel blev markedsført, en ansøgning om begrænsning af anvendelsesområdet for det omhandlede generiske lægemiddels markedsføringstilladelse.

(¹) EUT C 318 af 25.9.2017.

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 13. februar 2019 — Human Operator Zrt. mod Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság — Ungarn)

(Sag C-434/17) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — harmonisering af afgiftslovgivningerne — det fælles merværdiafgiftssystem (moms) — direktiv 2006/112/EF — ret til fradrag af moms — fastsættelse af den momspligtige person — anvendelse af en fravigelsesforanstaltning med tilbagevirkende kraft — retssikkerhedsprincippet)

(2019/C 131/08)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Human Operator Zrt.

Sagsøgt: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Konklusion

EU-retten er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en foranstaltning, der fraviger artikel 193 i direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, som ændret ved Rådets direktiv 2013/43/EU af 22. juli 2013, finder anvendelse, før den EU-retsakt, der giver tilladelse til den nævnte fravigelse, er blevet meddelt den medlemsstat, der har anmodet om den, når den pågældende EU-retsakt intet nævner om dens ikrafttrædelse eller startdatoen for dens anvendelse, også selv om den omhandlede medlemsstat har givet udtryk for et ønske om, at den nævnte fravigelse finder anvendelse med tilbagevirkende kraft.

(¹) EUT C 318 af 25.9.2017.

Domstolens dom (Niende Afdeling) af 14. februar 2019 — Vetsch Int. Transporte GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof — Østrig)

(Sag C-531/17) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — skatter og afgifter — merværdiafgift (moms) — direktiv 2006/112/EF — artikel 143, stk. 1, litra d) — fritagelse for moms ved indførsel — indførsel efterfulgt af en overførsel inden for Fællesskabet — efterfølgende levering inden for Fællesskabet — momssvig — nægtelse af fritagelse — betingelser)

(2019/C 131/09)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgerichtshof

Parter i hovedsagen

Vetsch Int. Transporte GmbH

Procesdeltager: Zollamt Feldkirch Wolfurt

Konklusion

Artikel 143, litra d), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem og dette direktivs artikel 143, stk. 1, litra d), som ændret ved Rådets direktiv 2009/69/EF af 25. juni 2009, skal fortolkes således, at retten til fritagelse for merværdiafgift ved indførslen som omhandlet i disse bestemmelser ikke kan nægtes den importør, der er udpeget eller anerkendt som betalingspligtig for denne afgift, som omhandlet i artikel 201 i direktiv 2006/112, i en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor dels modtageren af denne overførsel inden for Fællesskabet efterfølgende begår svig i forbindelse med en efterfølgende transaktion, og denne svig ikke har tilknytning til nævnte overførsel, og der dels ikke foreligger oplysninger, der gør det muligt at fastslå, at importøren vidste eller burde vide, at denne efterfølgende transaktion var led i svig begået af modtageren.

(¹) EUT C 412 af 4.12.2017.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 6. februar 2019 — NK, kurator i konkursboerne efter PI Gerechtsdeurwaarderskantoor BV og PI mod BNP Paribas Fortis NV (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden — Nederlandene)

(Sag C-535/17) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — samarbejde om civile spørgsmål — retternes kompetence og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område — forordning (EF) nr. 44/2001 og (EF) nr. 1346/2000 — respektive anvendelsesområder — foged under konkurs — sag anlagt af kurator, som varetager konkursboets administration og afvikling)

(2019/C 131/10)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hoge Raad der Nederlanden

Parter i hovedsagen

Sagsøger: NK, kurator i konkursboerne efter PI Gerechtsdeurwaarderskantoor BV og PI

Sagsøgt: BNP Paribas Fortis NV

Konklusion

Artikel 1, stk. 1, og artikel 1, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at en sag som den i hovedsagen omhandlede, hvis genstand er et krav om erstatning uden for kontraktforhold, som kurator fremsætter i forbindelse med en insolvensbehandling, og hvis provenu, såfremt kravet imødekommes, tilkommer kreditormassen, er omfattet af begrebet »det civil- og handelsretlige område« som omhandlet i denne bestemmelses stk. 1 og falder derfor ind under nævnte forordnings materielle anvendelsesområde.

⁽¹⁾ EUT C 412 af 4.12.2017.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 14. februar 2019 — Rebecka Jonsson mod Société du Journal L'Est Républicain (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Svea hovrätt — Sverige)

(Sag C-554/17) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — retligt samarbejde i civile sager — europæisk småkravsprocedure — forordning (EF) nr. 861/2007 — artikel 16 — »tabende part« — sagsomkostninger — fordeling — artikel 19 — medlemsstaters processuelle regler)

(2019/C 131/11)

Processprog: svensk

Den forelæggende ret

Svea hovrätt

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Rebecka Jonsson

Sagsøgt: Société du Journal L'Est Républicain

Konklusion

Artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 861/2007 af 11. juli 2007 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national lovgivning, hvorefter den nationale retsinstans, når en part alene gives delvist medhold, kan bestemme, at hver af parterne i sagen bærer deres egne omkostninger, eller kan fordele disse omkostninger mellem disse parter. I et sådant tilfælde står det principielt den nationale retsinstans frit for at fordele de nævnte sagsomkostninger, forudsat at de nationale processuelle regler for fordeling af sagsomkostninger i grænseoverskridende sager vedrørende småkrav ikke er mindre gunstige end de processuelle regler, der regulerer tilsvarende situationer, der er underlagt national ret, og at de processuelle krav, der er knyttet til fordelingen af disse sagsomkostninger, ikke fører til, at de pågældende personer vil undlade at gøre brug af den nævnte europæiske småkravsprocedure ved, at sagsøgeren pålægges at bære sine egne sagsomkostninger eller en væsentlig del heraf, selv om sagsøgeren for en stor del har fået medhold.

(¹) EUT C 402 af 27.11.2017.

Domstolens dom (Niende Afdeling) af 14. februar 2019 — Nestrade SA mod Agencia Estatal de la Administración Tributaria (AEAT) og Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Audiencia Nacional — Spanien)

(Sag C-562/17) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — trettende direktiv 86/560/EØF — regler for tilbagebetaling af merværdiafgift (moms) — ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet — virksomhed, der ikke er etableret i Den Europæiske Union — forudgående og endelig afgørelse om afslag på tilbagebetaling af moms — forkert momsregistreringsnummer)

(2019/C 131/12)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Audiencia Nacional

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Nestrade SA

Sagsøgte: Agencia Estatal de la Administración Tributaria (AEAT) og Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)

Konklusion

Bestemmelserne i Rådets trettende direktiv 86/560/EØF af 17. november 1986 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — foranstaltninger til tilbagebetaling af merværdiafgift til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret på Fællesskabets område, skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at en medlemsstat tidsmæssigt begrænser muligheden for at berigtige fejlbehæftede fakturaer, eksempelvis ved berigtigelse af det momsregistreringsnummer, der oprindeligt blev opført på fakturaen, med henblik på udøvelsen af retten til tilbagebetaling af moms, for så vidt som ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet overholdes, hvilket det påhviler den forelæggende ret at efterprøve.

(¹) EUT C 437 af 18.12.2017.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 14. februar 2019 — Anica Milivojević mod Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg-Wolfsberg eGen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Općinski Sud u Rijeci — Kroatien)

(Sag C-630/17) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 56 TEUF og 63 TEUF — fri udveksling af tjenesteydelser — frie kapitalbevægelser — national lovgivning, hvorefter låneaftaler med international tilknytning, som er indgået med en uautoriseret kreditor, er ugyldige — forordning (EU) nr. 1215/2012 — artikel 17, stk. 1 — låneaftale, som er indgået af en fysisk person med henblik på turistindkvarteringsydelser — begrebet »forbruger« — artikel 24, stk. 1) — enekompetence i sager om rettigheder over fast ejendom — søgsmål om ugyldighed af en aftale og om ophævelse af registrering af et pant i ejendomsregistret)

(2019/C 131/13)

Processprog: kroatisk

Den forelæggende ret

Općinski Sud u Rijeci

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Anica Milivojević

Sagsøgt: Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg-Wolfsberg eGen

Konklusion

- 1) Artikel 56 TEUF skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der bl.a. har den virkning, at låneaftaler og retsdokumenter, som er baseret på sådanne låneaftaler, der er indgået på denne medlemsstats område mellem debitorer og kreditorer, der har hjemsted i en anden medlemsstat, og som ikke har tilladelse fra de kompetente myndigheder i den første medlemsstat til at udøve deres virksomhed på denne medlemsstats område, er ugyldige fra den dag, de blev indgået, selv om de blev indgået, inden den nævnte lovgivning trådte i kraft.
- 2) Artikel 4, stk. 1, og artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område er til hinder for en medlemsstats lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter debitorer i tvister vedrørende låneaftaler med international tilknytning, som falder ind under forordningens anvendelsesområde, kan anlægge sag mod kreditorer, som ikke har tilladelse fra de kompetente myndigheder i denne medlemsstat til at udøve deres virksomhed på medlemsstatens område, enten ved retterne i den stat, hvor kreditorerne har hjemsted, eller ved retterne på det sted, hvor debitorerne har bopæl eller hjemsted, og hvorefter kompetencen til at afgøre sager, som disse kreditorer anlægger mod deres debitorer, alene er forbeholdt retterne i den stat, hvor debitorerne har bopæl eller hjemsted, uanset om de sidstnævnte er forbrugere eller erhvervsdrivende.

- 3) Artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 skal fortolkes således, at en debitor, der har indgået en låneaf tale med henblik på at renovere en fast ejendom, som er debitorens bopæl, bl.a. med det formål at levere turistindkvarteringsydelser her, ikke kan kvalificeres som »forbruger« i denne bestemmelses forstand, medmindre aftalens forbindelse med denne erhvervsmæssige virksomhed — henset til den sammenhæng som den transaktion, aftalen vedrører, i sin helhed indgår i — er så svag, at det er åbenlyst, at aftalen i det væsentlige tilsigter private formål, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.
- 4) Artikel 24, stk. 1), første afsnit, i forordning nr. 1215/2012 skal fortolkes således, at en sag med påstand om, at en panterettighed skal slettes fra ejendomsregistret, er en sag »om rettigheder over fast ejendom« som omhandlet i denne bestemmelse, men at en sag med påstand om, at en låneaf tale og et notarialdokument vedrørende stiftelse af pant til sikkerhed for den fordring, der udspringer af aftalen, skal erklæres ugyldige, ikke er omfattet af dette begreb.

(¹) EUT C 22 af 22.1.2018.

Domstolens dom (Niende Afdeling) af 14. februar 2019 — CCC — Consorzio Cooperative Costruzioni Soc. Cooperativa mod Comune di Tarvisio (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato — Italien)

(Sag C-710/17) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — offentlige bygge- og anlægskontrakter — direktiv 2004/18/EF — artikel 48, stk. 3 — vurdering og kontrol af de økonomiske aktørers tekniske formåen — national bestemmelse, der ikke kan anses for en gennemførelse af direktiv 2004/18 — manglende direkte og ubetinget henvisning til EU-retten — anmodningen er ikke baseret på, at der foreligger en klar grænseoverskridende interesse — afvisning af anmodningen om præjudiciel afgørelse)

(2019/C 131/14)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Sagsøger: CCC — Consorzio Cooperative Costruzioni Soc. Cooperativa

Sagsøgt: Comune di Tarvisio

Procesdeltagere: Incos Srl, RTI — Idrotermica F.lli Soldera og Gabriele Indovina

Konklusion

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Italien), ved afgørelse af 28. september 2017, afvises.

(¹) EUT C 112 af 26.3.2018.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 7. februar 2019 — Carlos Escribano Vindel mod Ministerio de Justicia (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Superior de Justicia de Catalunya — Spanien)

(Sag C-49/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — finanspolitiske stramminger — nedsættelse af lønningerne i den nationale offentlige forvaltning — betingelser — forskellig indvirkning — socialpolitik — ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv — direktiv 2000/78/EF — artikel 2, stk. 1, og artikel 2, stk. 2, litra b) — Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — artikel 21 — domstolenes uafhængighed — artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU)

(2019/C 131/15)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Superior de Justicia de Catalunya

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Carlos Escribano Vindel

Sagsøgt: Ministerio de Justicia

Konklusion

- 1) Artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt artikel 2, stk. 1, og artikel 2, stk. 2, litra b), i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv skal fortolkes således, at de med forbehold for den efterprøvelse, som det påhviler den forelæggende ret at foretage, ikke er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der i forbindelse med generelle foranstaltninger om lønedsættelse forbundet med forpligtelsen til at nedbringe et uforholdsmæssigt stort budgetunderskud har fastsat forskellige procentvise lønedsættelser for grundlønninger og supplerende lønninger til medlemmerne af dommerstanden, hvilket ifølge den forelæggende ret har vist sig at indebære større procentvise lønedsættelser for de dommere, der tilhører to løngrupper i denne dommerstands lavere kategorier, end for de dommere, der tilhører en løngruppe i den nævnte dommerstands højere kategori, selv om de førstnævnte oppebærer en lavere løn, generelt er yngre og generelt har mindre anciennitet end de sidstnævnte.
- 2) Artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU skal fortolkes således, at princippet om domstolenes uafhængighed ikke er til hinder for, at der på sagsøgeren i hovedsagen anvendes en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der uden hensyn til karakteren af de udøvede funktioner, til anciennitet eller til vigtigheden af de udførte arbejdsopgaver i forbindelse med generelle foranstaltninger om lønedsættelse forbundet med forpligtelsen til at nedbringe et uforholdsmæssigt stort budgetunderskud har fastsat forskellige procentvise lønedsættelser for grundlønninger og supplerende lønninger til medlemmerne af dommerstanden, hvilket ifølge den forelæggende ret har vist sig at indebære større procentvise lønedsættelser for de dommere, der tilhører to løngrupper i denne dommerstands lavere kategorier, end for de dommere, der tilhører en løngruppe i den nævnte dommerstands højere kategori, selv om de førstnævnte oppebærer en lavere løn end de sidstnævnte, for så vidt som det lønniveau, som sagsøgeren i hovedsagen har efter den i hovedsagen omhandlede lønedsættelse, er i overensstemmelse med vigtigheden af de arbejdsopgaver, som han varetager, og følgelig sikrer hans uafhængige bedømmelse, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

⁽¹⁾ EUT C 152 af 30.4.2018.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 14. februar 2019 — Tomás Horgan og Claire Keegan mod Minister for Education & Skills, Minister for Finance, Minister for Public Expenditure & Reform, Ireland og Attorney General (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Labour Court, Irland — Irland)

(Sag C-154/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv — direktiv 2000/78/EF — artikel 2, stk. 2, litra b) — indirekte forskelsbehandling på grund af alder — nyansatte lærere — ansættelsesdato — lønskala og indplacering på løntrin, der finder sted i forbindelse med ansættelsen, som er mindre gunstig end det, der gælder for allerede ansatte lærere)

(2019/C 131/16)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Labour Court, Irland

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Tomás Horgan og Claire Keegan

Sagsøgte: Minister for Education & Skills, Minister for Finance, Minister for Public Expenditure & Reform, Ireland og Attorney General

Konklusion

Artikel 2, stk. 2, litra b), i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv skal fortolkes således, at en foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede, som fra en bestemt dato fastsætter, at der i forbindelse med ansættelsen af nye lærere skal anvendes en lønskala og en indplacering på løntrin, der er mindre gunstige end dem, der i henhold til de regler, der var gældende før denne foranstaltning, fandt anvendelse på lærere, der blev ansat før denne dato, ikke udgør en indirekte forskelsbehandling på grund af alder som omhandlet i denne bestemmelse.

⁽¹⁾ EUT C 166 af 14.5.2018.

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 13. februar 2019 — Ronny Rohart mod Federale Pensioendienst (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Arbeidsrechtbank Gent — Belgien)

(Sag C-179/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — social sikring — pensionsrettigheder i henhold til den nationale pensionsordning for arbejdstagere — afslag på at tage hensyn til den periode, hvor en af Den Europæiske Unions tjenestemænd aftjente værnepligt efter vedkommendes indtræden i tjenesten — princippet om loyalt samarbejde)

(2019/C 131/17)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Arbeidsrechtbank Gent

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Ronny Rohart

Sagsøgt: Federale Pensioendienst

Konklusion

Artikel 4, stk. 3, TEU, sammenholdt med vedtægten for tjenestemænd, fastsat i Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 af 29. februar 1968 om vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og om ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse Fællesskaber samt om særlige midlertidige foranstaltninger for tjenestemænd i Kommissionen, som ændret ved Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 723/2004 af 22. marts 2004, skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en medlemsstats lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter der ved fastlæggelsen af pensionsrettighederne for en arbejdstager, som har haft ansættelse som lønmodtager i denne medlemsstat, før han blev EU-tjenestemand, og som efter at være blevet EU-tjenestemand har aftjent sin værnepligt i denne medlemsstat, nægtes denne arbejdstager sidestilling af den periode, der blev tilbragt i militærtjeneste, med en faktisk arbejdsperiode som lønmodtager, hvilket han ville have haft ret til, hvis han på det tidspunkt, hvor han blev indkaldt til denne tjeneste, eller i mindst et år inden for de tre år, efter han havde opfyldt sine militære forpligtelser, havde haft en ansættelse, der var omfattet af den nationale pensionsordning.

(¹) EUT C 182 af 28.5.2018.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 7. februar 2019 — NK (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Oldenburg — Tyskland)

(Sag C-231/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — transport — vejtransport — forordning (EF) nr. 561/2006 — forordning (EU) nr. 165/2014 — forpligtelse til at anvende en takograf — undtagelse for køretøjer, der anvendes til transport af levende dyr fra gårde til lokale markeder og omvendt eller fra markeder til lokale slagterier)

(2019/C 131/18)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht Oldenburg

Part i hovedsagen

NK

Procesdeltagere: Staatsanwaltschaft Oldenburg og Staatliches Gewerbeaufsichtsamt Oldenburg

Konklusion

Udtrykket »lokale markeder« i artikel 13, stk. 1, litra p), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 561/2006 af 15. marts 2006 om harmonisering af visse sociale bestemmelser inden for vejtransport og om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 3821/85 og (EF) nr. 2135/98 samt ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85, som ændret ved Europa Parlamentets og

Rådets forordning (EU) nr. 165/2014 af 4. februar 2014, skal fortolkes således, at det ikke betegner hverken den transaktion, der foretages mellem en kvæggrossist og en landbruger, eller selve kvæggrossisten, således at den i bestemmelsen fastsatte undtagelse ikke kan finde anvendelse på køretøjer, der transporterer levende dyr direkte fra gårde til lokale slagterier.

(¹) EUT C 221 af 25.6.2018.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 12. februar 2019 — fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre udstedt mod TC (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Rechtbank Amsterdam — Nederlandene)

(Sag C-492/18 PPU) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — retligt samarbejde i straffesager — rammeafgørelse 2002/584/RIA — europæisk arrestordre — artikel 12 — varetægtsfængsling af en person — artikel 17 — frister for vedtagelse af afgørelsen om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre — national lovgivning, hvorefter varetægtsforanstaltningen suspenderes ex officio 90 dage efter anholdelsen — overensstemmende fortolkning — udsættelse af fristen — Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — artikel 6 — ret til frihed og sikkerhed — forskellige fortolkninger af national lovgivning — klarhed og forudsigelighed)

(2019/C 131/19)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Amsterdam

Part i hovedsagen

TC

Konklusion

Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne skal fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, som fastsætter en generel og ubetinget forpligtelse til at løslade en eftersøgt person, som er blevet anholdt på grundlag af en europæisk arrestordre, så snart der er forløbet 90 dage siden anholdelsen af den pågældende, når der med hensyn til den pågældende består en meget alvorlig flugtrisiko, som ikke kan nedbringes til et acceptabelt niveau ved fastsættelse af passende foranstaltninger.

Artikel 6 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder skal fortolkes således, at den er til hinder for en national retspraksis, som tillader varetægtsfængsling af den eftersøgte person ud over nævnte frist på 90 dage på grundlag af en fortolkning af denne nationale bestemmelse, hvorefter nævnte frist udsættes, såfremt den fuldbyrdende judicielle myndighed enten beslutter at forelægge en anmodning om præjudiciel afgørelse for Den Europæiske Unions Domstol, at afvente besvarelsen af en anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af en anden fuldbyrdende judiciell myndighed eller at udsætte afgørelsen om overgivelse med den begrundelse, at der kan foreligge en reel risiko for umenneskelige eller nedværdigende forhold under frihedsberøvelse i den udstedende medlemsstat, for så vidt som denne retspraksis ikke sikrer, at nævnte nationale bestemmelse er i overensstemmelse med rammeafgørelse 2002/584, og frembyder forskelle, der kan medføre forskellig længde af varetægtsfængslingen.

(¹) EUT C 381 af 22.10.2018.

Appel iværksat den 11. september 2018 af Felismino Pereira til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 13. juli 2018 i sag T-606/16, Pereira mod Kommissionen

(Sag C-571/18 P)

(2019/C 131/20)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Felismino Pereira (ved advokat N. de Montigny)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Ved kendelse af 14. februar 2019 har Domstolen (Syvende Afdeling) afvist appellen.

Appel iværksat den 11. september 2018 af Petrus Kerstens til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Første Afdeling) den 26. juni 2018 i sag T-757/17, Kerstens mod Kommissionen

(Sag C-577/18 P)

(2019/C 131/21)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Petrus Kerstens (ved advokat C. Mourato)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Den Europæiske Unions Domstol (Sjette Afdeling) har ved kendelse af 22. januar 2019 forkastet appellen.

Appel iværksat den 27. oktober 2018 af Adis Higiene, S.L. til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 10. august 2018 i sag T-309/18 — Adis Higiene mod EUIPO — Farecla Products (G3 Extra Plus)

(Sag C-669/18 P)

(2019/C 131/22)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Adis Higiene, S.L. (ved abogada M.J. Sanmartín Sanmartín)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Domstolen (Sjette Afdeling) har ved kendelse af 27. februar 2019 forkastet appellen og bestemt, at Adis Higiene, S.L. bærer sine egne omkostninger.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 9. november 2018 —
Ascopiave SpA m.fl. mod Ministero dello Sviluppo Economico m.fl.**

(Sag C-711/18)

(2019/C 131/23)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Ascopiave SpA, Bim Belluno Infrastrutture SpA, Centria Srl, Retipiu Srl, Pasubio Distribuzione Gas Srl — Unipersonale, Pasubio Group SpA og Unigas Distribuzione Srl

Sagsøgte: Ministero dello Sviluppo Economico, Presidenza del Consiglio dei Ministri og Ministero per gli Affari Regionali e le Autonomie

Præjudicielt spørgsmål

Giver EU-retten, og særligt de fælles regler for det indre marked for elektricitet og naturgas, og retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning mulighed for en anvendelse med tilbagevirkende kraft af kriterier til fastsættelse af tilbagekøbsværdien til fordel for tidligere koncessionshavere, og har de således indvirkning på etablerede aftaleforhold, eller er denne anvendelse — også i lyset af proportionalitetsprincippet — begrundet i behovet for at beskytte andre almene interesser med EU-retlig betydning som led i behovet for at opnå en forbedret beskyttelse af den frie konkurrence på referencemarkedet kombineret med en øget beskyttelse af tjenesteydelsens brugere, som indirekte vil kunne opleve virkningerne af en eventuel forhøjelse af tilbagekøbsværdien til fordel for tidligere koncessionshavere?

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungarn) den
3. december 2018 — Ryanair Designated Activity Company mod Országos Rendőr-főkapitányság**

(Sag C-754/18)

(2019/C 131/24)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Ryanair Designated Activity Company

Sagsøgt: Országos Rendőr-főkapitányság

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 5, stk. 2, om retten til indrejse i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF ⁽¹⁾ fortolkes således, at såvel besiddelse af et gyldigt opholdskort som omhandlet i direktivets artikel 10 som besiddelse af et tidsubegrænset opholdskort som omhandlet i direktivets artikel 20 med henblik på nævnte direktiv fritager familiemedlemmet for forpligtelsen til at være i besiddelse af et visum ved indreisen til en medlemsstats område?
- 2) Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 5 i direktiv 2004/38 og denne artikels stk. 2 da fortolkes på samme måde, hvis en person, som er familiemedlem til en unionsborger og ikke har statsborgerskab i en anden medlemsstat, har opnået retten til tidsubegrænset ophold i Det Forenede Kongerige, og det er denne stat, der har udstedt det tidsubegrænsede opholdskort? Med andre ord: fritager besiddelse af et tidsubegrænset opholdskort som omhandlet i nævnte direktivets artikel 20, som er udstedt af Det Forenede Kongerige, en person, der besidder dette, for forpligtelsen til at opnå visum, uanset om hverken Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 af 15. marts 2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav, som er nævnt i artikel 5, stk. 2, i direktiv 2004/38, eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) finder anvendelse i denne stat?
- 3) Såfremt det første og det andet præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: skal besiddelse af et opholdskort, der er udstedt i overensstemmelse med artikel 20 i direktiv 2004/38, da i sig selv anses for at være et tilstrækkeligt bevis for, at kortets indehaver er familiemedlem til en unionsborger og i sin egenskab af familiemedlem, uden behov for yderligere kontrol eller attestering, har tilladelse til at indrejse til en anden medlemsstats område og er fritaget for visumpligten i henhold til nævnte direktivets artikel 5, stk. 2?
- 4) Såfremt Domstolen besvarer det tredje præjudicielle spørgsmål benægtende: skal artikel 26, stk. 1, litra b), og stk. 2, i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen da fortolkes således, at luftfartsselskabet — ud over at kontrollere rejsedokumenterne — skal kontrollere, at en passager, der ønsker at rejse med det tidsubegrænsede opholdskort som omhandlet i artikel 20 i direktiv 2004/38, reelt er familiemedlem til en unionsborger på tidspunktet for indreisen?
- 5) Såfremt Domstolen besvarer det fjerde præjudicielle spørgsmål bekræftende:
 - i) i tilfælde af, at luftfartsselskabet ikke kan fastslå, at en passager, der ønsker at rejse med det tidsubegrænsede opholdskort som omhandlet i artikel 20 i direktiv 2004/38, reelt er familiemedlem til en unionsborger på indrejsetidspunktet, er luftfartsselskabet da forpligtet til at nægte boarding og afvise at transportere den pågældende til en anden medlemsstat?
 - ii) i tilfælde af, at luftfartsselskabet ikke kontrollerer denne omstændighed eller ikke afviser at transportere den passager, der ikke kan dokumentere sin status som familiemedlem, men som i øvrigt er i besiddelse af et tidsubegrænset opholdskort, kan der da udstedes en bøde til dette luftfartsselskab af denne årsag i henhold til artikel 26, stk. 2, i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen?

⁽¹⁾ EUT 2004 L 158, s. 77.

Appel iværksat den 5. december 2018 af Wallapop, S.L. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 3. oktober 2018 i sag T-186/17 — Unipreus mod EUIPO — Wallapop (wallapop)

(Sag C-763/18 P)

(2019/C 131/25)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Wallapop, S.L. (ved advokater D. Sarmiento Ramírez-Escudero og N. Porxas Roig)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) og Unipreus, S.L.

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves af de grunde, som er anført i forbindelse med det eneste anbringende, som gøres gældende, og det fastslås, at de omtvistede tjenesteydelser ikke er af lignende art.
- Unipreus tilpligtes at betale de af Wallapop afholdte omkostninger både i forbindelse med sagen i første instans og i forbindelse med nærværende sag for Domstolen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Wallapop, S.L. har appelleret dom afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 3. oktober 2018 i sag T-186/17 ⁽¹⁾ vedrørende en indsigelses-sag rejst af selskabet Unipreus, S.L. vedrørende Wallapop, S.L.'s ansøgning om EU-figurmærke nr. 1 3 268 941.

Appellen er støttet på et enkelt anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker ⁽²⁾ [nu artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) af 14.6.2017 om EU-varemærker] og af den retspraksis, hvori bedømmelsen af lighed mellem tjenesteydelser fortolkes.

Appellanten støtter navnlig anbringendet på, at Retten anvendte de kriterier, som er opstillet i retspraksis med henblik på at afgøre, om der er lighed mellem varemærkers anvendelsesområder, fejlagtigt, navnlig ved ikke at tage hensyn til begrebet markedsføring og de tjenesteydelser, som en onlinemarkedsplads normalt udbyder pr. sin definition i lov og retspraksis, nemlig formidlingstjenester, men derimod ikke markedsføringsydelser eller lignende.

Retten fejlagtige bedømmelse blev overført til den analyse af ligheden mellem de omtvistede tjenesteydelser, som den foretog i dommen ved anvendelse af de kriterier, som er fastsat i retspraksis med henblik herpå (som f.eks. tjenesteydelsestype, distributionskanaler, anvendelsesformål og opfattelsen af dem, eller om de er i et konkurrenceforhold eller supplerer hinanden).

⁽¹⁾ Dom af 3.10.2018, Unipreus mod EUIPO — Wallapop (wallapop) (T-186/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:640).

⁽²⁾ EUT 2009, L 78, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz (Tyskland) den 28. december 2018 — Landkreis Südliche Weinstraße mod PF m.fl.

(Sag C-830/18)

(2019/C 131/26)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz

Parter i hovedsagen

Appellant: Landkreis Südliche Weinstraße

Appellinstævnte: PF m.fl.

Procesdeltager: Vertreter des öffentlichen Interesses

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 7, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen ⁽¹⁾ fortolkes således, at en bestemmelse i national ret, som begrænser nationale regionale enheders pligt til at befordre skoleelever til indbyggerne i den overordnede delstat, skal anses for at udgøre indirekte forskelsbehandling, selv om det på grundlag af de faktiske omstændigheder står fast, at bopælskravet helt overvejende udelukker indbyggere i medlemsstatens øvrige område fra ydelsen?

Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

- 2) Udgør en effektiv organisering af skolevæsenet et tvingende alment hensyn, som kan begrunde en indirekte forskelsbehandling?

⁽¹⁾ EUT 2011, L 141, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel Timișoara (Rumænien) den 24. december 2018 — SC Terracult SRL mod Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara — Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad — Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Juridice 5 og Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara — Serviciul de Soluționare a Contestațiilor

(Sag C-835/18)

(2019/C 131/27)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel Timișoara

Parter i hovedsagen

Appellant: SC Terracult SRL

Indstævnte: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara — Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad — Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Juridice 5 og Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara — Serviciul de Soluționare a Contestațiilor

Præjudicielt spørgsmål

Er momsdirektivet ⁽¹⁾ samt princippet om afgiftsneutralitet, effektivitetsprincippet og proportionalitetsprincippet under de i hovedsagen omhandlede omstændigheder til hinder for en administrativ praksis og/eller en fortolkning af nationale bestemmelser, som hindrer berigtigelse af visse fakturaer og dermed angivelse af de berigtigede fakturaer i momsangivelsen for den periode, for hvilken berigtigelsen er foretaget, angående transaktioner, der er blevet gennemført i en periode, som har været genstand for en afgiftskontrol, på baggrund af hvilken skatte- og afgiftsmyndighederne har udstedt en afgiftsansættelse, der er blevet endelig, når der efter udstedelsen af afgiftsansættelsen opdages nye data og oplysninger, som indebærer anvendelse af en anden afgiftsordning?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunalul București (Rumænien) den 3. januar 2019 — SC Mitliv Exim SRL mod Agenția Națională de Administrare Fiscală og Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

(Sag C-9/19)

(2019/C 131/28)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Tribunalul București

Parter i hovedsagen

Appellant: SC Mitliv Exim SRL

Indstævnte: Agenția Națională de Administrare Fiscală og Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er bestemmelserne i artikel 2 og 272 i Rådets direktiv 2006/112 af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem ⁽¹⁾, i artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 325 TEUF under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, som samlet giver mulighed for at træffe følgende foranstaltninger:

— betaling af et beløb for skade som følge af et strafbart forhold, som er blevet konstateret under de indledende undersøgelser, på et andet grundlag end en afgiftsfordring,

- gennemførelse af en yderligere afgiftskontrol, der finder sted samtidigt med den straffesag, hvori den afgiftspligtige er blevet tiltalt som følge af en afgiftsunddragelse, og som fastsætter en accessorisk afgiftsforpligtelse for den tiltalte såvel for perioden som for det beløb, der allerede under de indledende undersøgelser blev stillet til rådighed for de statslige myndigheder, hvorved afgørelsen vedrørende den administrative klage til prøvelse af de forvaltningsakter, der blev udstedt i forbindelse med kontrollen, imidlertid blev udsat indtil straffesagens afslutning,
 - afslutning af straffesagen i første instans, hvor den tiltalte bl.a. idømmes solidarisk hæftelse for det fulde beløb, som under de indledende undersøgelser blev fastsat for samtlige afgiftspligtige, til trods for, at der i forhold til den omhandlede afgiftspligtige kun blev fastsat en del af dette beløb, som allerede var blevet betalt af denne, og i hvilket omfang skal disse foranstaltninger samlet anses for vidtgående i forhold til den omhandlede afgiftspligtige.
- 2) Er det under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede også med henblik på at sikre formålet om inddrivelse af gæld til staten og om bekæmpelse af afgiftssvig, foreneligt med principperne i EU-retten generelt og med *ne bis in idem*-princippet i særdeleshed, at de statslige myndigheder ikke i skattemæssig henseende tager hensyn til en betaling, der er blevet foretaget, inden de administrative og strafferetlige sanktioner blev endelige, når betalingen delvist dækker det afgiftsmæssige tab, som er blevet lagt den skattepligtige til last?
- 3) Skal EU-retten i lyset af besvarelsen af første og andet spørgsmål ovenfor, fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der ikke sidestiller [...] det tilfælde, hvori den afgiftspligtige under de indledende undersøgelser har erstattet den skade, der følger af et strafbart forhold, for at opnå en nedsættelse med op til halvdelen af straffen, når der ikke foreligger en afgiftsfordring, der hidrører fra de myndigheder, som har kompetence til at udstede den, eller en endelig strafferetlig dom, men hvor skattemyndighederne i forbindelse med afgiftskontrollen i forhold til den afgiftspligtige har fastsat accessoriske afgiftsforpligtelser såvel for perioden som for det beløb, som de statslige myndigheder allerede har fået stillet til rådighed, og afgiften er blevet opkrævet uden grundlag på tidspunktet for betalingen og indtil tidspunktet for fastsættelsen af afgiftsbyrden på grundlag af en afgiftsfordring eller en endelig strafferetlig dom, med opkrævning af en afgift i strid med EU-retten?

(¹) EUT 2006, L 347, s. 1.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Obersten Gerichtshof (Østrig) den 18. januar 2019 — AT
mod Pensionsversicherungsanstalt**

(Sag C-32/19)

(2019/C 131/29)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Obersten Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: AT

Sagsøgt: Pensionsversicherungsanstalt

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 17, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF⁽¹⁾ af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF fortolkes således, at arbejdstagere, der, når de ophører med at være erhvervsaktive, har nået den alder, som er fastsat i beskæftigelsesstatens lovgivning for ret til alderspension, mindst skal have været erhvervsomt beskæftiget i de foregående tolv måneder og have haft fast ophold i beskæftigelsesstaten i mere end tre år i træk for at opnå retten til tidsubegrænset ophold før udløbet af en periode på fem år?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:

Har arbejdstagere i henhold til artikel 17, stk. 1, litra a), første alternativ, i direktiv 2004/38 ret til tidsubegrænset ophold, når de påbegynder deres erhvervsomt beskæftigelse i en anden medlemsstat på et tidspunkt, hvor det kan forudses, at de kun vil kunne udøve deres erhvervsomt beskæftigelse i relativt kort tid, før de når den lovbestemte pensionsalder, og på grund af beskedne indkomster vil være henvist til værtsmedlemsstatens socialhjælpsydelse, i hvert fald når de ophører med at være erhvervsaktive?

⁽¹⁾ EUT 2004, L 158, s. 77.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Hamburg (Tyskland) den 25. januar 2019 —
HA mod Finanzamt Hamburg-Barmbek-Uhlenhorst**

(Sag C-47/19)

(2019/C 131/30)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Finanzgericht Hamburg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: HA

Sagsøgt: Finanzamt Hamburg-Barmbek-Uhlenhorst

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Omfatter begrebet skole- og universitetsundervisning i artikel 132, stk. 1, litra i) og j), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem⁽¹⁾ (herefter »momsdirektivet«) også undervisning i surfing og sejlsport? Er det tilstrækkeligt, hvis sådan undervisning tilbydes på mindst én skole eller ét universitet i medlemsstaten?
- 2) Er det en forudsætning for at kunne kvalificere denne undervisning som skole- eller universitetsundervisning som omhandlet i momsdirektivets artikel 132, stk. 1, litra i) og j), at den indgår i karaktergivningen, eller er det tilstrækkeligt, hvis surf- eller sejlsport afholdes inden for rammerne af et skole- eller universitetsarrangement, f.eks. en klasserejse?

- 3) Kan en surf- eller sejlskole kvalificeres som et organ, der har tilsvarende formål, som omhandlet i momsdirektivets artikel 132, stk. 1, litra i), på grundlag af skole- eller universitetsretlige bestemmelser, hvorefter også eksterne surf- eller sejlkurser udgør en del af idrætsundervisningen eller universitetets idrætslæreruddannelse med karaktergivning eller en anden form for kvalifikationsbevis for præstationerne, og/eller på grundlag af den omstændighed, at kurserne udbydes for at varetage en almen interesse i idrætsudøvelse? Kræver en sådan anerkendelse, at skolen eller universitetet på direkte eller indirekte vis dækker udgifterne til kurserne?
- 4) Udgør surf- eller sejlkurser inden for rammerne af en klasserejse levering af en ydelse med nær tilknytning til beskyttelse af børn og unge, som omhandlet i momsdirektivets artikel 132, stk. 1, litra h); og såfremt dette er tilfældet, kræves det da, at nævnte beskyttelse er af en bestemt varighed?
- 5) Er betingelsen »privattimer givet af undervisere på skole- eller universitetsniveau« i artikel 132, stk. 1, litra j), kun opfyldt, såfremt undervisningen afholdes af den afgiftspligtige personligt?

(¹) EUT 2006, L 347, s. 1.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Det Forenede Kongerige)
den 1. februar 2019 — Kaplan International colleges UK Ltd mod The Commissioners for Her
Majesty's Revenue and Customs**

(Sag C-77/19)

(2019/C 131/31)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Kaplan International colleges UK Ltd

Sagsøgt: The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Hvad er det geografiske anvendelsesområde for undtagelsen i artikel 132, stk. 1, litra f), i Rådets direktiv 2006/112/EF (¹)? Navnlig (i) omfatter den en omkostningsdelingsgruppe, som er etableret i en anden medlemsstat end den eller de medlemsstater, hvor medlemmerne af omkostningsdelingsgruppen er etableret? Og i så fald (ii) gælder den også for en omkostningsdelingsgruppe, som er etableret uden for EU?
- 2) Hvis fritagelsen for omkostningsdelingsgrupper i princippet omfatter en enhed, der er etableret i en anden medlemsstat end den, hvor et eller flere medlemmer af omkostningsdelingsgruppen er etableret, og ligeledes en omkostningsdelingsgruppe, der er etableret uden for EU, hvordan skal kriteriet om, at fritagelsen ikke må kunne skabe konkurrenceforvridning, da anvendes? Spørgsmålet er navnlig:
 - a) Gælder det for en mulig konkurrencefordrejning, der påvirker andre modtagere af lignende ydelser, som ikke er medlemmer af omkostningsdelingsgruppen, eller finder det kun anvendelse på potentiel konkurrencefordrejning, som påvirker potentielle alternative leverandører af ydelser til omkostningsdelingsgruppens medlemmer?

- b) Hvis det kun gælder for andre modtagere, kan der da være reel mulighed for konkurrencefordrejning, hvis andre modtagere, som ikke er medlemmer af omkostningsdelingsgruppen, er i stand til enten at ansøge om medlemskab af omkostningsdelingsgruppen eller til at oprette deres egen omkostningsdelingsgruppe for at erhverve tilsvarende ydelser eller til at opnå tilsvarende momsbesparelser ved hjælp af andre metoder (f.eks. ved at oprette en filial i den pågældende medlemsstat eller det pågældende tredjeland)?]
- c) Hvis det kun gælder for andre udbydere, skal den konkrete mulighed for konkurrencefordrejning da vurderes ved at fastslå, hvorvidt omkostningsdelingsgruppen er sikker på at beholde medlemmerne som kunder, uanset om der er mulighed for momsfritagelse, og derfor vurderes i forhold til alternative udbyderes adgang til det nationale marked, hvor medlemmerne af omkostningsdelingsgruppen er etableret? Er det i bekræftende fald af betydning, hvorvidt omkostningsdelingsgruppen er sikker på at beholde medlemmerne som kunder, fordi de er en del af den samme koncern[?]
- d) Bør potentiel konkurrencefordrejning vurderes på nationalt niveau i forhold til alternative udbydere i det tredjeland, hvor omkostningsdelingsgruppen er etableret?
- e) Bærer skattemyndigheden i EU, som forvalter momsdirektivet, bevisbyrden for at fastslå sandsynligheden for konkurrencefordrejning?
- f) Er det nødvendigt, at skattemyndigheden i EU bestiller en specifik ekspertvurdering af markedet i det tredjeland, hvor omkostningsdelingsgruppen er etableret?
- g) Kan tilstedeværelsen af en reel mulighed for konkurrencefordrejning fastslås ved at identificere et kommercielt marked i tredjelandet?
- 3) Kan fritagelsen for omkostningsdelingsgrupper finde anvendelse under de omstændigheder, der er tale om i den foreliggende sag, hvor medlemmerne af omkostningsdelingsgruppen er indbyrdes forbundet via økonomiske, finansielle eller organisatoriske forbindelser?
- 4) Kan fritagelsen for omkostningsdelingsgrupper finde anvendelse under omstændigheder, hvor medlemmerne har dannet en momsgruppe, som er en enkelt afgiftspligtig person? Gør det en forskel, hvis KIC, det repræsentative medlem, som ydelserne leveres til (i henhold til national ret), ikke er medlem af omkostningsdelingsgruppen? Og hvis det gør en forskel, udlignes denne forskel da ved national lovgivning, der foreskriver, at det repræsentative medlem har de samme karakteristika og status som medlemmerne af omkostningsdelingsgruppen med henblik på anvendelsen af fritagelsen for omkostningsdelingsgrupper?

(¹) Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1)

**Appel iværksat den 1. februar 2019 af Republikken Litauen til prøvelse af dom afsagt af Retten
(Fjerde Afdeling) den 22. november 2018 i sag T-508/15, Republikken Litauen mod Europa-Kommissionen**

(Sag C-79/19 P)

(2019/C 131/32)

Processprog: litauisk

Parter

Appellant: Republikken Litauen (ved R. Krasuckaitė)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Rettens dom i sag T-508/15 (¹) («den appellerede dom») ophæves, for så vidt som Retten herved frifandt Kommissionen for en påstand om annullation af Europa-Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2015/1119 af 22. juni 2015.

- Europa-Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2015/1119 af 22. juni 2015 ⁽²⁾ annulleres, eller den appellerede dom hjemvises til Retten med henblik på fornyet behandling.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Republikken Litauen har nedlagt påstand om annullation af Rettens dom i sag T-508/15 på følgende retsgrundlag:

- 1) Retten begik en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 83 fastslog, at den i artikel 33m, stk. 1, i forordning nr. 1257/1999 ⁽³⁾ fastsatte undtagelse kun vedrører alderen for de personer, der overdrager en landbrugsbedrift, eftersom den pågældende bestemmelse har en klar tilknytning til mælkekvoter som dokumentation for kommerciel landbrugsproduktion.
- 2) Retten foretog ligeledes en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder i den appellerede doms præmis 74-79, da den konkluderede, at Republikken Litauens regering ikke havde godtgjort, at besiddelsen af en mælkekvote indebar, at sagsøgeren udøvede kommerciel landbrugsproduktion, hvilket i det væsentlige ikke stemte overens med de sagsakter, der var blevet fremlagt for Retten.

⁽¹⁾ Rettens dom (Fjerde Afdeling) af 22.11.2018, Republikken Litauen mod Europa-Kommissionen (T-508/15, EU:T:2018:828).

⁽²⁾ EUT 2015, L 182, s. 39.

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17.5.1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger (EFT 1999, L 160, s. 80).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour d'appel de Bruxelles (Belgien) den 8. februar 2019 — Viasat UK Ltd og Viasat Inc. mod Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)

(Sag C-100/19)

(2019/C 131/33)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour d'appel de Bruxelles

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Viasat UK Ltd og Viasat Inc.

Sagsøgt: Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)

Intervenienter: Inmarsat ventures Ltd c.o. og Eutelsat S.A.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 4, stk. 1, litra c), nr. ii), artikel 7, stk. 1, og artikel 8, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 626/2008/EF ⁽¹⁾ af 30. juni 2008 om udvælgelse af og udstedelse af tilladelser til systemer, som leverer mobile satellittjenester (mobile satellite services, MSS) fortolkes således, at medlemsstaternes kompetente myndigheder således som omhandlet i beslutningens artikel 8, stk. 1, i tilfælde, hvor det viser sig, at den operatør, der er udvalgt i henhold til afsnit II i nævnte beslutning, ikke har leveret mobile satellittjenester via et mobilt satellitsystem inden den skæringsdato, der er fastsat i beslutningens artikel 4, stk. 1, litra c), nr. ii), kan nægte at give tilladelse til deployering af supplerende jordbaserede komponenter med den begrundelse, at operatøren ikke har overholdt den forpligtelse, som denne har indgået i sin ansøgning?

- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal de samme bestemmelser da fortolkes således, at medlemsstaternes kompetente myndigheder således som omhandlet i nævnte beslutnings artikel 8, stk. 1, kan nægte at give tilladelse til deployering af supplerende jordbaserede komponenter til denne operatør med den begrundelse, at denne ikke har opfyldt dækningsforpligtelsen senest den 13. juni 2016?

(¹) EUT L 172, s. 15.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Obvodním soudem pro Prahu 9 (Den Tjekkiske Republik) den 12. februar 2019 — XR mod Dopravní podnik hl. m. Prahy, a.s.

(Sag C-107/19)

(2019/C 131/34)

Processprog: tjekkisk

Den forelæggende ret

Obvodním soudem pro Prahu 9

Parter i hovedsagen

Sagsøger: XR

Sagsøgt: Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal en pause, under hvilken en ansat skal være til rådighed for sin arbejdsgiver inden for en frist på to minutter i tilfælde af nødudkald, anses for »arbejdstid« som omhandlet i artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF (¹) af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden?
- 2) Påvirkes den vurdering, der skal foretages for så vidt angår ovenstående spørgsmål af, at en sådan afbrydelse [af pausen] i tilfælde af nødudkald kun finder sted sporadisk og uden at kunne forudses eller — alt efter de givne omstændigheder — af, hvor ofte sådanne afbrydelser finder sted?
- 3) Kan retten i første instans, der skal træffe afgørelse, efter at dens kendelse er blevet omstødt af en højere retsinstans, og sagen er blevet hjemvist til retten i første instans med henblik på videre retsforhandlinger, undlade at efterkomme en juridisk udtalelse fremsat af den højere retsinstans, som er bindende for retten i første instans, hvis en sådan juridisk udtalelse er i strid med EU-retten?

(¹) EUT 2003, L 299, s. 9.

Appel iværksat den 14. februar 2019 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Udvidede Afdeling) den 4. december 2018 i sag T-518/16, Carreras Sequeros m.fl. mod Kommissionen

(Sag C-119/19 P)

(2019/C 131/35)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved T.S. Bohr, G. Gattinara, L. Vernier, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Francisco Carreras Sequeros, Mariola de las Heras Ojeda, Olivier Maes, Gabrio Marinozzi, Giacomo Miserocchi, Marc Thieme Groen, Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom af 4. december 2018, *Carreras Sequeros m.fl. mod Kommissionen*, T-518/16, ophæves.
- Sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse angående det andet til fjerde anbringende i sagen i første instans.
- Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Kommissionen har fremsat to anbringender.

1. Med det første anbringende har Kommissionen gjort gældende, at der foreligger en retlig fejl i forbindelse med fortolkningen af artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).

Det første led omhandler en retlig fejl i forbindelse med fortolkningen af indholdet af chartrets artikel 31, stk. 2. Indholdet af retten til en periode med årlig betalt ferie, som denne artikel 31, stk. 2, garanterer, er præciseret i artikel 7 i direktiv 2003/88⁽¹⁾. Retten begik dermed en retlig fejl, idet den tog hensyn til andre bestemmelser i direktiv 2003/88, så som artikel 14 og artikel 23, og fastslog, at de fandt anvendelse på EU-lovgiveren.

Med det andet led har Kommissionen gjort gældende, at der foreligger en retlig fejl i forbindelse med fortolkningen af chartrets artikel 31, stk. 2, for så vidt som Retten fandt, at den reduktion, der foretages ved artikel 6 i bilag X til tjenstemandsvedtægten, ikke er forenelig med et påstået princip om at favorisere forbedringen af leve- og arbejdsvilkårene for de berørte. Et sådan princip har intet retsgrundlag.

Det tredje led omhandler, subsidiært, en retlig fejl i forbindelse med fortolkningen af de andre vedtægtsbestemmelser, som udgør sammenhængen for artikel 6 i bilag X til tjenstemandsvedtægten. Retten udelukkede med urette andre vedtægtsbestemmelser fra sin undersøgelse alene med den begrundelse, at de allerede fandtes før den ændring, der blev indført i artikel 6 i bilag X til tjenstemandsvedtægten. Lovgiver har en vid skønsbeføjelse i forbindelse med valget af de foranstaltninger, der skal ændres eller bevares.

2. Med det andet anbringende har Kommissionen påberåbt sig en retlig fejl i forbindelse med fortolkningen af chartrets artikel 52, stk. 1. Retten tilsidesatte den retspraksis, hvorefter lovgiver råder over en vid skønsbeføjelse, når denne foretager ændringer i tjenstemandsvedtægten, og hvorefter en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet kun kan konstateres, når lovgiver åbenbart har overskredet grænserne for denne skønsbeføjelse.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4.11.2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (EUT L 299, s. 9).

Appel iværksat den 14. februar 2019 af Hamas til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første Udvidede Afdeling) den 14. december 2018 i sag T-400/10 RENV, Hamas mod Rådet

(Sag C-122/19 P)

(2019/C 131/36)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Hamas (ved avocat L. Glock)

De andre parter i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union, Den Franske Republik og Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Dom af 14. december 2018, Hamas mod Rådet, T-400/10 RENV, ophæves, for så vidt som der deri ikke gives medhold i påstanden om annullation af følgende retsakter:

— Rådets afgørelse 2011/430/FUSP af 18. juli 2011 (EUT 2011, L 188, s. 47) om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, Rådets afgørelse 2011/872/FUSP af 22. december 2011 (EUT 2011, L 343, s. 54), Rådets afgørelse 2012/333/FUSP af 25. juni 2012 (EUT 2012, L 165, s. 72), Rådets afgørelse 2012/765/FUSP af 10. december 2012 (EUT 2012, L 337, s. 50), Rådets afgørelse 2013/395/FUSP af 25. juli 2013 (EUT 2013, L 201, p. 57), Rådets afgørelse 2014/72/FUSP af 10. februar 2014 (EUT 2014, L 40, s. 56) og Rådets afgørelse 2014/483/FUSP af 22. juli 2014 (EUT 2014, L 217, s. 35), der ajourførte og i givet fald ændrede listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, og som henholdsvis ophævede afgørelse 2011/430, 2011/872, 2012/333, 2012/765, 2013/395 og 2014/72,

samt

— Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 687/2011 af 18. juli 2011 (EUT 2011, L 188, s. 2), nr. 1375/2011 af 22. december 2011 (EUT 2011, L 343, s. 10), nr. 542/2012 af 25. juni 2012 (EUT 2012, L 165, s. 12), nr. 1169/2012 af 10. december 2012 (EUT 2012, L 337, s. 2), nr. 714/2013 af 25. juli 2013 (EUT 2013, L 201, s. 10), nr. 125/2014 af 10. februar 2014 (EUT 2014, L 40, s. 9) og nr. 790/2014 af 22. juli 2014 (EUT 2014, L 217, s. 1) om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af henholdsvis gennemførelsesforordning (EU) nr. 83/2011, 687/2011, 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013 og 125/2014,

for så vidt som disse retsakter vedrører Hamas, herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

— Domstolen træffer endelig afgørelse vedrørende de spørgsmål, der er genstand for denne appel.

— Rådet tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger i sagerne T-400/10, T-400/10 RENV, C-79/15 P og den foreliggende sag.

Anbringender og væsentligste argumenter

1. Første anbringende om tilsidesættelse af principperne vedrørende bevisbyrdens overgang vedrørende realiteten i de faktiske omstændigheder:

— Retten har tilsidesat principperne om bevisbyrdens overgang som defineret i dommen Rådet mod Hamas, C-79/15 P, og har pålagt Hamas en yderst vanskelig, endog umulig, bevisbyrde.

- Subsidiært har Retten tilsidesat principperne om bevisbyrdens overgang, da den fastslog, at Hamas ikke havde fremsat en konkret og underbygget anfægtelse af de faktiske forhold, som Rådet havde fastslået.
 - Retten har tilsidesat sin pligt til på fyldestgørende vis at besvare alle de argumenter, som appellanten havde fremført, vedrørende muligheden for at pålægge appellanten ansvar for terrorhandlinger.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af retten til en effektiv domstolsprøvelse:
- Retten har frataget appellanten retten til en effektiv domstolsprøvelse, idet den ikke fastslog, at Rådet ikke havde godtgjort realiteten i de faktiske omstændigheder i sine begrundelser.
 - Retten har vedholdt tilsidesættelsen af retten til en effektiv domstolsprøvelse, selv om det ved en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse var blevet bekræftet, at de anfægtede retsakter ikke hvilede på et tilstrækkeligt solidt faktuel grundlag.
 - Retten gav ikke medhold i anbringendet om fejl, som Rådet har begået for så vidt angår realiteten af de faktiske omstændigheder, som følge af en ubalanceret procedure, til skade for appellanten.
3. Tredje anbringende om, at Retten har tilsidesat i artikel 1, stk. 4, i den fælles holdning, idet den fastslog, at den britiske afgørelse, som Rådet havde påberåbt sig, var en afsagt dom.
- Den af Retten anvendte kvalificering af en afsagt dom er ikke i overensstemmelse med de kriterier, der er fastsat i fælles holdning 2001/931, og tømmer pligten til at begrunde retsakter for ethvert indhold.
 - Med udgangspunkt i denne fejlagtige kvalificering har Retten ligeledes umuliggjort en domstolsprøvelse af de faktiske omstændigheder angivet i en national afgørelse.
4. Fjerde anbringende: Retten kunne kun forkaste anbringendet om, at Rådet ikke på tilstrækkelig vis havde taget hensyn til udviklingen af situationen på grund af den forløbne tid, på bekostning af en tilsidesættelse af artikel 61, stk. 2, i statuten for Domstolen, en ulovlig ændring af begrundelsen og med udgangspunkt i en fejlagtig forudsætning.
5. Femte anbringende: Retten begik en retlig fejl ved fortolkningen af artikel 296 TEUF, da den fastslog, at de faktiske omstændigheder, som Rådet egenhændigt havde fastlagt, og kvalificeringen heraf, i begrundelsen var angivet på en tilstrækkelig præcis og konkret måde til at kunne bestrides af appellanten og efterprøves af en retsinstans.

Appel iværksat den 15. februar 2019 af Rådet for Den Europæiske Union til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Udvidede Afdeling) den 4. december 2018 i sag T-518/16, Carreras Sequeros m.fl. mod Kommissionen

(Sag C-126/19 P)

(2019/C 131/37)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Rådet for Den Europæiske Union (ved M. Bauer og R. Meyer, som befuldsmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Francisco Carreras Sequeros, Mariola de las Heras Ojeda, Olivier Maes, Gabrio Marinozzi, Giacomo Miserocchi, Marc Thieme Groen, Europa-Kommissionen og Europa-Parlamentet

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Appellen fremmes til realitetsbehandling.
- Domstolen træffer afgørelse i sagen og appellanten gives medhold i påstandene for første instans.
- Sagsøgerne i første instans tilpligtes at betale de af Rådet afholdte omkostninger i forbindelse med denne sag.

Anbringender og væsentligste argumenter

1. Første anbringende om, at Retten begik retlige fejl for så vidt angår dens kompetence. Dette anbringende er opdelt i to led.

- Det første led vedrører genstanden for søgsmålet. Rådet har gjort gældende, at Retten ved i dommens konklusion at annullere »afgørelserne om i 2014 at nedsætte [appellanternes] antal årlige feriedage« stiltiende har pålagt Kommissionen, til opfyldelse af Rettens dom, at genindføre det antal årlige feriedage, som appellanterne havde ret til inden ændringen af vedtægten. Retten har herved og ved ikke at ændre søgsmålets genstand overskredet sin kompetence. Hvis en sådan ændring ikke var mulig, burde søgsmålet i modsat fald have været afvist.
- Rådet har med det andet led gjort gældende, at Retten ved at fastslå, at appellanterne kunne anlægge sag og ved en formalitetsindsigelse bestride lovligheden af hele den ferieordning, der er fastsat i artikel 6 i bilag X til tjenestemandsvedtægten, navnlig den ordning, der finder anvendelse fra 2016, og ikke blot den bestemmelse, som Kommissionen har gennemført i afgørelsen om fastsættelse af appellanternes ferie for 2014, har tilsidesat omfanget af sin kompetence, i modsætning til fast retspraksis, hvorefter rækkevidden af en formalitetsindsigelse skal være begrænset til det, som er nødvendig for løsningen af tvisten, og hvorefter der skal være direkte årsagssammenhæng mellem den anfægtede individuelle afgørelse og den almindelige retsakt, der er genstand for formalitetsindsigelsen.

2. Andet anbringende er, at Retten begik retlige fejl, da den konstaterede, at den nedsættelse af antallet af årlige feriedage, som foretages i den nye artikel 6 i bilag X til tjenestemandsvedtægten, berører appellanternes ret til årlig ferie.

For det første har Retten ved at fastslå, at et direktiv (i det foreliggende tilfælde direktiv 2003/88 ⁽¹⁾) i visse tilfælde kan påberåbes over for institutionerne, tilsidesat fast retspraksis, hvorefter direktiver er rettet til medlemsstaterne og ikke til Unionens institutioner eller organer og hvorefter bestemmelserne i et direktiv følgelig ikke kan anses for som sådan at pålægge institutionerne forpligtelser i deres forhold til de ansatte.

For det andet har Retten begået en retlig fejl ved at fastslå, at lovgiver er bundet af indholdet af direktiv 2003/88, som er nævnt i forklaringen i præsidiet til artikel 31, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder.

For det tredje har Retten tilsidesat rækkevidden af artikel 31, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder, som, i modsætning til det af Retten fastslåede, ikke har til formål at forbedre leve- og arbejdsvilkår, men at sikre et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau for alle arbejdstagere i Unionen.

For det fjerde har Retten begået en retlig fejl ved at fastslå, at artikel 6 i bilag X til tjenestemandsvedtægten tilsidesætter den ret til årlig ferie, der er fastsat i artikel 31, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder, eftersom tjenestemænd, der gør tjeneste i tredjelande, har et samlet antal feriedage, som er væsentligt højere end det minimum på 20 dage, der er fastsat i direktiv 2003/88.

3. Tredje anbringende, som er fremført subsidiært, vedrører en retlig fejl for så vidt angår den berettigede karakter af en angivelig krænkelse af retten til ferie. Retten har begået retlige fejl ved at fastslå, at begrundelsen for den omtvistede foranstaltning ikke var af en sådan karakter, at den kunne udgøre formål af almen interesse, og ved ikke at have undersøgt, om indskrænkningen af retten til ferie, henset til det forfulgte formål, udgør et uforholdsmæssigt og utiladeligt indgreb, som krænker selve indholdet af den sikrede ret.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4.11.2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (EUT 2003, L 299, s. 9).

Appel iværksat den 15. februar 2019 af Groupe Canal + til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 12. december 2018 i sag T-873/16, Groupe Canal + mod Kommissionen

(Sag C-132/19 P)

(2019/C 131/38)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Groupe Canal + (ved advocats P. Wilhelm, P. Gassenbach og O. de Juvigny)

De andre parter i appsagen: Europa-Kommissionen, Den Franske Republik, Union des producteurs de cinéma (UPC), C More Entertainment AB, European Film Agency Directors — EFAD's og Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC)

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom afsagt den 12. december 2018 i sag T-873/16 ophæves, for så vidt som Retten frifandt Kommissionen for søgsmålet anlagt af Groupe Canal + med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 26. juli 2016 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF og EØS-aftalens artikel 53 (sag AT.40023 — Grænseoverskridende adgang til betalings-TV), og for så vidt som appellanten blev tilpligtet at betale sagsomkostningerne.
- Kommissionens ovennævnte afgørelse af 26. juli 2016 i sag AT.40023 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Med det første anbringende har GCP gjort gældende, at Retten ikke kunne udelukke, at der forelå magtfordrejning, som bestod i, at Kommissionen gennem tilsagn søgte at opnå fjernelsen af geoblokering, selv om forordning (EU) nr. 2018/302⁽¹⁾ udtrykkeligt foreskriver, at audiovisuelt indhold kan være genstand for geografiske begrænsninger.

Med det andet anbringende har GCP anført, at Retten gjorde sig skyldig i en processuel uregelmæssighed og tilsidesatte kontradiktionsprincippet, idet ingen af de argumenter, der var forbundet med muligheden for at anvende artikel 101, stk. 3, TEUF, blev drøftet af sagens parter. Følgelig overholdt Retten ikke GCP's ret til forsvar.

Med det tredje anbringende har GCP gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl knyttet til tilsidesættelsen af begrundelsespligten, idet den undlod at besvare anbringendet om, at Kommissionen ikke tog hensyn til den økonomiske og retlige franske sammenhæng, som de omtvistede klausuler var en del af. Dommen er støttet på en urigtig forudsætning og ser bort fra den specifikke økonomiske og retlige sammenhæng i filmsektoren, og den er i strid med Domstolens praksis, hvorved det udtrykkeligt er fastslået, at de omtvistede klausuler sagtens kan være gyldige i filmsektoren.

Med det fjerde anbringende har GCP gjort gældende, at Retten begik retlige fejl vedrørende fortolkningen af artikel 9 i forordning nr. 1/2003⁽²⁾ og af punkt 128 i Kommissionens meddelelse om bedste praksis ved behandlingen af konkurrencesager efter artikel 101 TEUF og 102 TEUF, hvilket førte til en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og princippet om hensynet til tredjeparters rettigheder. De betænkeligheder vedrørende konkurrencen, som blev udtrykt i Kommissionens foreløbige vurdering, vedrørte nemlig udelukkende det geografiske område for Det Forenede Kongerige og Irland, og konkurrencesituationen vedrørende Frankrig blev end ikke undersøgt. Retten begik desuden en retlig fejl ved dels at finde, at Kommissionens afgørelse ikke udgjorde et indgreb i GCP's aftalefrihed, dels at afgørelsen ikke påvirkede GCP's mulighed for at indbringe sagen for en national retsinstans med påstand om, at det fastslås, at klausulerne er forenelige med artikel 101, stk. 1, TEUF, selv om det fremgår af Domstolens praksis, at en national retsinstans ikke kan se bort fra en afgørelse truffet i henhold til artikel 9 i forordning (EU) nr. 1/2003 og den foreløbige vurdering, som ledsager denne.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/302 af 28.2.2018 om imødegåelse af uberettiget geoblokering og andre former for forskelsbehandling på grundlag af kundernes nationalitet, bopæl eller hjemsted i det indre marked og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og (EU) 2017/2394 og af direktiv 2009/22/EF (EUT L 601, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT L 1, s. 1).

Appel iværksat den 22. februar 2019 af Comune di Milano til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Udvidede Afdeling) den 13. december 2018 i sag T-167/13, Comune di Milano mod Europa-Kommissionen

(Sag C-160/19 P)

(2019/C 131/39)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: Comune di Milano (ved advokaterne A. Mandarano, E. Barbagiovanni og S. Grassani)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom afsagt den 13. december 2018 i sag T-167/13, Comune di Milano mod Kommissionen, ophæves.
- Kommissionens afgørelse (EU) 2015/1225 af 19. december 2012 om SEA SpA's kapitaltilførsler til SEA Handling SpA (sag SA.21420 (C 14/10) (ex NN 25/10) (ex CP 175/06)) annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder omkostningerne vedrørende sagen om foreløbige forholdsregler i sag T-167/13 R.

Anbringender og væsentligste argumenter

Med den appellerede dom frifandt Retten Kommissionen i et søgsmål anlagt af Comune di Milano med påstand om annullation af ovennævnte afgørelse fra Kommissionen.

Til støtte for appellen har Comune di Milano fremsat fire anbringender, som alle vedrører Rettens tilsidesættelse af artikel 107 TEUF, og at der i det foreliggende tilfælde ikke foreligger foranstaltninger, der kan kvalificeres som statsstøtte.

Med det første anbringende har Comune di Milano på den ene side anfægtet, at de angivelige støtteforanstaltninger anvender »statsmidler«, og på den anden side gjort gældende, at den »test«for tilregnelser, som Retten udviklede, er uforenelig med de principper, der er fastsat i EU-retspraksis.

Med det andet anbringende har Comune di Milano gjort gældende, at Retten tilsidesatte principperne om bevis for tilregnelser både i form af forskelsbehandling vedrørende beviser og manglende bevis i »diakronisk«forstand.

Med det tredje anbringende har Comune di Milano gjort gældende, at Retten foretog en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og beviserne ved vurderingen af de indicier, som Kommissionen havde fastlagt til støtte for formodningen om, at Comune di Milano kunne tilregnes foranstaltningerne.

Med det fjerde anbringende har Comune di Milano anfægtet Rettens vurderinger vedrørende Kommissionens anvendelse af kriteriet om den private investor, der virker i en markedsøkonomi, og de konklusioner, som drages herom i dommen.

Appel iværksat den 22. februar 2019 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 12. december 2018 i sag T-683/15, Freistaat Bayern mod Europa-Kommissionen

(Sag C-167/19 P)

(2019/C 131/40)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved K. Herrmann, T. Maxian Rusche og P. Němečková, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: Freistaat Bayern

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves.
- Det fastslås, at det første anbringende i stævningen for Retten er ugrundet.
- Sagen hjemvises til Retten med henblik på behandling af de øvrige anbringender.
- Sagsøgeren i første instans tilpligtes at betale sagsomkostningerne i første instans og i forbindelse med appelsagen, eller subsidiært for det tilfælde, at sagens hjemvises til Retten, udsættes afgørelsen med hensyn til sagsomkostningerne i første instans og i forbindelse med appelsagen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Første anbringende:

Retten tilsidesatte i den appellerede doms præmis 60-67 artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 659/1999 ⁽¹⁾ og fortolkede og anvendte Unionens retsinstanters praksis vedrørende disse bestemmelser retligt urigtigt ved fastlæggelsen af de krav, der skal stilles til indholdet af åbningsskrivelsen: Finansieringskilden ved støtte skal kun undtagelsesvis og i særlige tilfælde angives i åbningsskrivelsen.

Andet anbringende:

Retten fortolkede i den appellerede doms præmis 53-58 og 62 åbningsskrivelsen urigtigt og begik derved en begrundelsesfejl og undlod at tage stilling til Kommissionens argumenter. I realiteten omfatter åbningsskrivelsen finansieringsmåden ved budgetmidler.

Tredje anbringende:

Retten fortolkede i den appellerede doms præmis 70 og 71 artikel 263, stk. 2, TEUF og Unionens retsinstanters praksis vedrørende denne bestemmelse retligt urigtigt, idet Retten lagde til grund, at tredjeparters rettigheder med hensyn til deltagelse udgør væsentlige formforskrifter som omhandlet i artikel 263, stk. 2, TEUF.

Fjerde anbringende:

Retten fortolkede i den appellerede doms præmis 72-75 rettighederne med hensyn til deltagelse i artikel 108, stk. 2 og 3, TEUF og artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 659/1999 og Unionens retsinstanters praksis vedrørende tilsidesættelse af rettighederne med hensyn til deltagelse retligt urigtigt, idet den fastslog, at et udsagn fra en af de deltagende vedrørende spørgsmålet, om budgetmidler udgør statsmidler, kunne have ændret sagens afgørelse. I denne forbindelse fortolkede Retten ligeledes begrebet statsmidler i artikel 107, stk. 1, TEUF og begrebet eksisterende støtte i artikel 108, stk. 1, TEUF urigtigt samt fordrejede de faktiske omstændigheder, der er fastslået i den omtvistede afgørelse og forelagt for Retten, ligesom Retten undlod at tage stilling til argumenter, som Kommissionen fremførte for den.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT 1999, L 83, s. 1).

Appel iværksat den 22. februar 2019 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 12. december 2018 i forenede sager T-722/15 — 724/15, Interessengemeinschaft privater Milchverarbeiter Bayerns e.V. m.fl. mod Europa-Kommissionen

(Sag C-171/19 P)

(2019/C 131/41)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved K. Herrmann, T. Maxian Rusche og P. Němečková, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Interessengemeinschaft privater Milchverarbeiter Bayerns e.V., Genossenschaftsverband Bayern e.V. og Verband der Bayerischen Privaten Milchwirtschaft e.V.

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves.
- Det fastslås, at det første anbringende i stævningen for Retten er ugrundet.
- Sagen hjemvises til Retten med henblik på behandling af de øvrige anbringender.
- Sagsøgeren i første instans tilpligtes at betale sagsomkostningerne i første instans og i forbindelse med appelsagen, eller subsidiært for det tilfælde, at sagens hjemvises til Retten, udsættes afgørelsen med hensyn til sagsomkostningerne i første instans og i forbindelse med appelsagen.

Anbringender og væsentligste argumenter**Første anbringende:**

Retten tilsidesatte i den appellerede doms præmis 56-64 artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 659/1999 (¹) og fortolkede og anvendte Unionens retsinstanters praksis vedrørende disse bestemmelser retligt urigtigt ved fastlæggelsen af de krav, der skal stilles til indholdet af åbningsskrivelsen: Finansieringskilden ved støtte skal kun undtagelsesvis og i særlige tilfælde angives i åbningsskrivelsen.

Andet anbringende:

Retten fortolkede i den appellerede doms præmis 47-53 og 56 åbningsskrivelsen urigtigt og begik derved en begrundelsesfejl og undlod at tage stilling til Kommissionens argumenter. I realiteten omfatter åbningsskrivelsen finansieringsmåden ved budgetmidler.

Tredje anbringende:

Retten fortolkede i den appellerede doms præmis 66-68 artikel 263, stk. 2, TEUF og Unionens retsinstitutters praksis vedrørende denne bestemmelse retligt urigtigt, idet Retten lagde til grund, at tredjeparters rettigheder med hensyn til deltagelse udgør væsentlige formforskrifter som omhandlet i artikel 263, stk. 2, TEUF.

Fjerde anbringende:

Retten fortolkede i den appellerede doms præmis 70-72 rettighederne med hensyn til deltagelse i artikel 108, stk. 2 og 3, TEUF og artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 659/1999 og Unionens retsinstitutters praksis vedrørende tilsidesættelse af rettighederne med hensyn til deltagelse retligt urigtigt, idet den fastslog, at et udsagn fra en af de deltagende vedrørende spørgsmålet, om budgetmidler udgør statsmidler, kunne have ændret sagens afgørelse. I denne forbindelse fortolkede Retten ligeledes begrebet statsmidler i artikel 107, stk. 1, TEUF urigtigt samt fordrejede de faktiske omstændigheder, der er fastslået i den omtvistede afgørelse og forelagt for Retten, ligesom Retten undlod at tage stilling til argumenter, som Kommissionen fremførte for den.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT 1999, L 83, s. 1).

RET TEN

Rettenns dom af 12. februar 2019 — Vakakis kai Synergates mod Kommissionen

(Sag T-292/15) ⁽¹⁾

(Ansvar uden for kontraktforhold — offentlige tjenesteydelseskontrakter — udbudsprocedure — interessekonflikt — forpligtelse til at udvise omhu — fortabelse af mulighed — godtgørelse)

(2019/C 131/42)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Vakakis kai Synergates — Symvouloi gia Agrotiki Anaptixi AE Meleton, tidligere Vakakis International — Symvouloi gia Agrotiki Anaptixi AE (Athen, Grækenland) (ved solicitor B. O'Connor samt advokaterne S. Gubel og E. Bertolotto)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved F. Erlbacher, E. Georgieva og L. Baumgart, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål i henhold til artikel 268 TEUF med påstand om erstatning for den skade, som sagsøgeren angiveligt har lidt som følge af de uregelmæssigheder, som Kommissionen begik inden for rammerne af udbudsproceduren »Styrkelse af Albanien's fødevarer sikkerhedssystem« (EuropeAid/129820/C/SER/AL).

Konklusion

- 1) Det erstatningsbeløb, som Europa-Kommissionen skal betale til Vakakis kai Synergates — Symvouloi gia Agrotiki Anaptixi AE Meleton i henhold til dom af 28. februar 2018, Vakakis kai Synergates mod Kommissionen (T-292/15), fastsættes til 234353 EUR med tillæg af morarenter regnet fra den 28. februar 2018 og indtil fuld betaling af dette beløb til den af Den Europæiske Centralbank (ECB) fastsatte sats for de vigtigste refinansieringstransaktioner, forhøjet med to procentpoint
- 2) Kommissionen betaler omkostningerne i forbindelse med den sag, der gav anledning til dom af 28. februar 2018, Vakakis kai Synergates mod Kommissionen (T-292/15).
- 3) Hver part bærer sine egne omkostninger i forbindelse med den sag, der fulgte efter dom af 28. februar 2018, Vakakis kai Synergates mod Kommissionen (T-292/15).

⁽¹⁾ EUT C 294 af 7.9.2015.

Rettenns dom af 14. februar 2019 — Belgien og Magnetrol International mod Kommissionen**(Sag T-131/16 og T-263/16) ⁽¹⁾**

(Statsstøtte — støtteordning gennemført af Kongeriget Belgien — afgørelse, hvorved en støtteordning erklæres uforenelig med det indre marked og ulovlig, og den udbetalte støtte anordnes tilbagesøgt — forhåndstilsagn (tax ruling) — skatteordning for overskydende fortjeneste — medlemsstaternes skattemæssige autonomi — begrebet støtteordning — supplerende gennemførelsesforanstaltninger)

(2019/C 131/43)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger i sag T-131/16: Kongeriget Belgien (først ved C. Pochet, M. Jacobs og J.-C. Halleux, derefter ved C. Pochet et J.-C. Halleux, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne M. Segura Catalán og M. Clayton)

Sagsøger i sag T-263/16: Magnetrol International (Zelee, Belgien) (ved advokaterne H. Gilliams og J. Bocken)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (først ved P.J. Loewenthal og B. Stromsky, derefter ved P.J. Loewenthal og F. Tomat, som befuldmægtigede)

Intervenient i sag T-131/16: Irland (først ved E. Creedon, G. Hodge og A. Joyce, derefter ved K. Duggan, M. Browne og M. Joyce, og endelig ved M. Joyce og J. Quaney, som befuldmægtigede, bistået af P. Gallagher, M. Collins, SC, samt barristers B. Doherty og S. Kingston)

Sagens genstand

Påstand i henhold til artikel 263 TEUF om annullation af Kommissionens afgørelse (EU) 2016/1699 af 11. januar 2016 om skattefritagelse for overskydende fortjeneste, statsstøtteordning SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) iværksat af Kongeriget Belgien (EUT 2016, L 260, s. 61).

Konklusion

- 1) Sagerne T-131/16 og T-263/16 forenes med henblik på denne dom.
- 2) Kommissionens afgørelse (EU) 2016/1699 af 11. januar 2016 om skattefritagelse for overskydende fortjeneste, statsstøtteordning SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) iværksat af Kongeriget Belgien, annulleres.
- 3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, som er afholdt af Kongeriget Belgien, herunder omkostningerne ved sagen om foreløbige foranstaltninger, og af Magnetrol International.
- 4) Irland bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 191 af 30.5.2016.

Retten dom af 26. februar 2019 — Athletic Club mod Kommissionen(Sag T-679/16) ⁽¹⁾

(Statsstøtte — støtte iværksat af de spanske myndigheder til fordel for visse professionelle fodboldklubber — gunstig indkomstkattesats for klubber, der tillades status som enhed, der ikke arbejder med gevinst for øje — afgørelse, der erklærer en støtte uforenelig med det indre marked — annullationssøgsmål — søgsmålsinteresse — formaliteten — indenstatslig foranstaltning — selektiv karakter — konkurrencefordrejning — indvirkning på samhandelen mellem medlemsstaterne — ændring i eksisterende støtte — begrundelsespligt)

(2019/C 131/44)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Athletic Club (Bilbao, Spanien) (ved advokaterne E. Lucas Murillo de la Cueva og J.M. Luís Carrasco)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved G. Luengo, B. Stromsky og P. Němečková, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Påstand nedlagt i henhold til 263 TEUF om annullation af artikel 1, 4 og 5 i Kommissionens afgørelse (EU) 2016/2391 af 4. juli 2016 om statsstøtte SA.29769 (2013/C) (ex 2013/NN) som Spanien har gennemført for visse fodboldklubber (EUT 2016, L 357, s. 1), for så vidt som den vedrører sagsøgeren.

Konklusion

- 1) Europa-kommissionen frifindes.
- 2) Athletic Club betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 419 af 14.11.2016.

Retten dom af 14. februar 2019 — RE mod Kommissionen(Sag T-903/16) ⁽¹⁾

(Personoplysninger — beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af disse oplysninger — ret til indsigt i disse oplysninger — forordning (EF) nr. 45/2001 — nægtelse af adgang til indsigt — annullationssøgsmål — skrivelse, der henviser til en tidligere delvis nægtelse af adgang til indsigt, uden at der foretages en fornyet vurdering — begrebet anfægtelig retsakt som omhandlet i artikel 263 TEUF — begrebet rent bekræftende retsakt — anvendelighed på området for indsigt i personoplysninger — nye og væsentlige faktiske omstændigheder — søgsmålsinteresse — antagelse til realitetsbehandling — begrundelsespligt)

(2019/C 131/45)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: RE (ved advokat S. Pappas)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved H. Kranenborg og D. Nardi, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af meddelelse fra direktøren for Kommissionens Generaldirektorat for Menneskelige Ressourcer og Sikkerhed af 12. oktober 2016, for så vidt som der deri gives sagsøgeren afslag på dennes anmodning om indsigt i visse af dennes personoplysninger.

Konklusion

- 1) Meddelelse fra direktøren for Europa-Kommissionens Generaldirektorat for Menneskelige Ressourcer og Sikkerhed af 12. oktober 2016 annulleres, for så vidt som der deri gives afslag på RE's anmodning af 21. september 2016 om indsigt i visse af dennes personoplysninger.
- 2) Europa-Kommissionen betaler sagsomkostningerne.

(¹) EUT C 53 af 20.2.2017.

Rettens dom af 14. februar 2019 — L mod Parlamentet

(Sag T-91/17) (¹)

(Personalesag — akkrediterede parlamentariske assistenter — sygeorlov — sygeorlov tilbragt uden for tjenestestedet — ubeføjet udeblivelse — vedtægtens artikel 60 — pligt til at udvise fornøden omhu — princippet om god forvaltningsskik)

(2019/C 131/46)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: L (ved advokat I Coutant Peyre)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet (ved M. Windisch og Í. Ní Riagáin Düro, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Parlamentets afgørelse af 31. august 2016 vedrørende visse af sagsøgerens fravær uden tilladelse.

Konklusion

- 1) Europa-Parlamentet frifindes.
- 2) L betaler sagsomkostningerne.

(¹) EUT C 32 af 29.1.2018.

Rettens dom af 14. februar 2019 — Polen mod Kommissionen(Sag T-366/17) ⁽¹⁾

(EFRU — afslag på bekræftelse af et finansielt bidrag til et stort projekt — artikel 41, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1083/2006 — vurdering af sammenhængen af et stort projekt med prioriteterne i det operationelle program — artikel 41, stk. 2, i forordning nr. 1083/2006 — overskridelse af fristen)

(2019/C 131/47)

Processprog: polsk

Parter

Sagsøger: Republikken Polen (ved B. Majczyna, som befuldmægtiget)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved B.-R. Killmann, A. Kyratsou og M. Siekierzyńska, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse C(2017) 1904 final af 23. marts 2017 om over for Republikken Polen at afslå at bekræfte et finansielt bidrag fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) til det store projekt »Volkswagen Motor Polskas udvikling af en ny generation af dieselmotorer«, som er en del af prioritetsakse 4 i det operationelle program »Innovativ økonomi«.

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen frifindes.
- 2) Republikken Polen betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 249 af 31.7.2017.

Rettens dom af 14. februar 2019 — Giove Gas mod EUIPO — Primagaz (KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA)(Sag T-34/18) ⁽¹⁾

(EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EU-figurmærket KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA — det ældre EU-ordmærke CALOON — relativ registreringshindring — risiko for forveksling — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001)

(2019/C 131/48)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Giove Gas Srl (Tarquinia, Italien) (ved advokaterne A. Bergonzini og F. Dinelli)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved J. Crespo Carrillo og H. Neill, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Compagnie des gaz de pétrole Primagaz (Paris, Frankrig) (ved advokat D. Régnier)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 27. november 2017 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 1271/2017-2) vedrørende en indsigelsessag mellem Compagnie des gaz de pétrole Primagaz og Giove Gas.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Giove Gas Srl betaler sagsomkostningerne.

(¹) EUT C 182 af 28.5.2018.

Rettens dom af 14. februar 2019 — Torro Entertainment mod EUIPO — Grupo Osborne (TORRO Grande MEAT IN STYLE)

(Sag T-63/18) (¹)

(EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EU-figurmærket TORRO Grande MEAT IN STYLE — de ældre EU-ordmærker TORO — relativ registreringshindring — risiko for forveksling — artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) 2017/1001 — begrundelsespligt — artikel 94, stk. 1, første punktum, i forordning 2017/1001 — pligt til at udvise fornøden omhu — artikel 95, stk. 1, i forordning 2017/1001)

(2019/C 131/49)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Torro Entertainment (Plovdiv, Bulgarien) (ved advokat A. Kostov)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) (ved J. Crespo Carrillo og D. Walicka, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Grupo Osborne, SA (El Puerto de Santa María, Spanien)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 20. december 2017 af Anden Appellkammer ved EUIPO (sag R 1776/2017-2) vedrørende en indsigelsessag mellem Grupo Osborne og Torro Entertainment.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Torro Entertainment Ltd betaler sagsomkostningerne.

(¹) EUT C 134 af 16.4.2018.

Retten dom af 14. februar 2019 — Bayer Intellectual Property mod EUIPO (Gengivelse af et hjerte)

(Sag T-123/18) (¹)

*(EU-varemærker — ansøgning om EU-figurmærke, der gengiver et hjerte — absolut registreringshindring —
mangel på fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001)*

(2019/C 131/50)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Bayer Intellectual Property GmbH (Monheim am Rhein, Tyskland) (ved advokaterne V. von Bomhard og J. Fuhrmann)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved A. Graul, S. Hanne og D. Walicka, som befuldmægtiget)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 7. december 2017 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 145/2017-1) vedrørende en ansøgning om registrering af et figurtegn, der gengiver et hjerte, som EU-varemærke.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Bayer Intellectual Property GmbH betaler sagsomkostningerne.

(¹) EUT C 142 af 23.4.2018.

Rettenns dom af 14. februar 2019 — Beko mod EUIPO — Acer (ALTUS)(Sag T-162/18) ⁽¹⁾

(EU-varemærker — indsigelsesprocedure — ansøgning om EU-figurmærket ALTUS — de ældre nationale ordmærker ALTOS — fortabelsessager vedrørende visse ældre varemærker indledt for de nationale myndigheder — risiko for forveksling — suspension af den administrative procedure — artikel 20, stk. 7, litra c), i forordning (EF) nr. 2868/95 (nu artikel 71, stk. 1, i delegeret forordning (EU) 2018/625))

(2019/C 131/51)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Beko plc (Watford, Det Forenede Kongerige) (ved barrister G. Tritton)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved J. Ivanauskas og H. O'Neill, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Acer, Inc. (Taipei, Taiwan)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 13. december 2017 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 1991/2016-5) vedrørende en indsigelsessag mellem Acer og Beko.

Konklusion

- 1) Afgørelsen truffet den 13. december 2017 af Femte Appelkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 1991/2016-5) annulleres.
- 2) EUIPO bærer sine egne omkostninger og betaler de af Beko plc afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 152 af 30.4.2018.

Kendelse afsagt af Rettens vicepræsident den 15. februar 2019 — Aresu mod Kommissionen

(Sag T-524/16 R)

(Særlige rettergangsformer — personalesag — tjenestemænd — ændring af vedtægten pr. 1. januar 2014 — nedsat antal årlige feriedage — erstatning af rejsedage med tjenestefrihed i forbindelse med rejse til hjemstedet — begæring om foreløbige forholdsregler — ingen uopsættelighed)

(2019/C 131/52)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Antonio Aresu (Bruxelles, Belgien) (ved advokat M. Velardo)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved G. Gattinara og F. Simonetti, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for sagsøgte: Europa-Parlamentet (ved E. Taneva og M. Ecker, som befuldmægtigede) og Rådet for Den Europæiske Union (ved M. Bauer og R. Meyer, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 278 TEUF og artikel 279 TEUF med påstand dels om udsættelse af gennemførelsen af afgørelsen om nedsættelse af antallet af de supplerende feriedage, som sagsøgeren har ret til, fra fem til to og en halv dag, på grundlag af artikel 7 i bilag V til vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union, som ændret ved Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1023/2013 af 22. oktober 2013 (EUT 2013, L 287, s. 15), dels om vedtagelse af foreløbige foranstaltninger, som gør det muligt for sagsøgeren fortsat at foreløbigt have ret til samme antal supplerende feriedage, som han havde ret til, i henhold til tjenestefrihed i forbindelse med rejse til hjemstedet, før den 1. januar 2014, og dette med tilbagevirkende kraft fra den 1. januar 2014 og indtil afsigelsen af afgørelsen i hovedsagen eller indtil datoen for sagsøgerens pensionering, hvis denne ligger forud for denne afsigelse.

Konklusion

- 1) *Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.*
- 2) *Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.*

Rettens kendelse af 14. februar 2019 — Comprojecto Projectos e Construções m.fl. mod ECB

(Sag T-768/17) ⁽¹⁾

(Passivitets-, annullations- og erstatningssøgsmål — økonomisk og monetær politik — tilsyn med kreditinstitutter — ulovlige handlinger, der angiveligt er begået af visse portugisiske kreditinstitutter — implicit afvisning af opfordringen til at handle fremsat over for ECB — delvist åbenbart afvisningsgrundlag — delvist åbenbart inkompetent — åbenbart, at søgsmålet delvist er ugrundet)

(2019/C 131/53)

Processprog: portugisisk

Parter

Sagsøgere: Comprojecto-Projectos e Construções, Lda (Lissabon, Portugal), Paulo Eduardo Matos Gomes de Azevedo (Lissabon), Julião Maria Gomes de Azevedo (Lissabon) og Isabel Maria Matos Gomes de Azevedo (Lissabon) (ved advokat M. Ribeiro)

Sagsøgt: Den Europæiske Centralbank (ved C. Hernández Saseta og P. Ferreira Jorge, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt i henhold til for det første artikel 265 TEUF med påstand om, at det fastslås, at ECB ulovligt undlod at handle i forhold til et portugisisk kreditinstitut som led i forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge, for det andet i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af ECB's beslutning om ikke at handle og for det tredje i henhold til artikel 268 TEUF med påstand om erstatning for det tab, som sagsøgerne angiveligt har lidt som følge af denne manglende handling.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Centralbank frifindes.
- 2) *Comprojecto-Projectos e Construções, Lda, Paulo Eduardo Matos Gomes de Azevedo, Julião Maria Gomes de Azevedo og Isabel Maria Matos Gomes de Azevedo betaler sagsomkostningerne.*

(¹) EUT C 52 af 12.2.2018.

Rettens kendelse af 8. februar 2019 — Schokker mod EASA

(Sag T-817/17) (¹)

(Personalesag — kontraktansatte — EASA — ansættelse — udvælgelsesprocedure - opførelse af sagsøgeren på reservelisten — tilbagetrækning af ansættelsestilbuddet til sagsøgeren — ansvar — ingen ulovlig adfærd fra AESA's side — åbenbart, at sagen er retligt ugrundet)

(2019/C 131/54)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Boudewijn Schokker (Hoofddorp, Nederlandene) (ved advokaterne S. Orlandi og T. Martin)

Sagsøgt: Det Europæiske Luftfartssikkerhedsagentur (EASA) (ved S. Rostren og F. Pavesi, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne D. Waelbroeck og A. Duron)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 270 TEUF med påstand om erstatning for det tab, som sagsøgeren angiveligt har lidt som følge af EASA's ansvarspådragende adfærd under ansættelsesproceduren med henblik på ansættelse af en kontraktansat.

Konklusion

- 1) *Det Europæiske Luftfartssikkerhedsagentur frifindes.*
- 2) *Boudewijn Schokker betaler sagsomkostningerne.*

(¹) EUT C 63 af 19.2.2018.

Rettenns kendelse af 14. februar 2019 — Associazione GranoSalus mod Kommissionen(Sag T-125/18) ⁽¹⁾

(Annullationssøgsmål — plantebeskyttelsesmidler — aktivstoffet »glyphosat« — fornyelse af optagelsen af i bilaget til gennemførelsesforordning (EU) nr. 540/211 — ikke individuelt berørt — regelfastsættende retsakt, som omfatter gennemførelsesforanstaltninger — afvisning)

(2019/C 131/55)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Associazione Nazionale GranoSalus — Liberi Cerealicoltori & Consumatori (Associazione GranoSalus) (Foggia, Italien) (ved advokat G. Dalfino)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved F. Castillo de la Torre, D. Bianchi, G. Koleva og I. Naglis som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/2324 af 12. december 2017 om fornyelse af godkendelsen af aktivstoffet glyphosat, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler, og om ændring af bilaget til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 540/2011 (EUT 2017, L 333, s. 10).

Konklusion

- 1) Sagen afvises.
- 2) Det er uforment at træffe afgørelse vedrørende anmodningerne om intervention indgivet af Helm AG, Monsanto Europe NV/SA, Monsanto Company, Nufarm GmbH & Co. KG, Nufarm, Albaugh Europe Sàrl, Albaugh UK Ltd, Albaugh TKI d.o.o. og Barclay Chemicals Manufacturing Ltd.
- 3) Associazione Nazionale GranoSalus — Liberi Cerealicoltori & Consumatori (Associazione GranoSalus) bærer sine egne omkostninger og betaler de af Kommissionen afholdte omkostninger.
- 4) Helm, Monsanto Europe, Monsanto, Nufarm GmbH & Co. KG, Nufarm, Albaugh Europe, Albaugh UK, Albaugh TKI og Barclay Chemicals Manufacturing bærer hver deres egne omkostninger i forbindelse med interventionsbegæringerne.

⁽¹⁾ EUT C 152 af 30.4.2018.

Rettenns kendelse af 14. februar 2019 — Chrome Hearts mod EUIPO — Shenzhen Van St. Lonh Jewelry (Gengivelse af et kors)(Sag T-137/18) ⁽¹⁾

(EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EU-figurmærke, der gengiver et kors — tilbagekaldelse af den anfægtede afgørelse — bortfald af tvistens genstand — uforment at træffe afgørelse)

(2019/C 131/56)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Chrome Hearts LLC (Hollywood, Californien, De Forenede Stater) (ved advokat M. de Justo Bailey)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (ved A. Folliard-Monguiral, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO: Shenzhen Van St. Lonh Jewelry Co. Ltd. (Shenzhen, Kina)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 19. december 2017 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 766/2017-5) vedrørende en indsigelsessag mellem Chrome Hearts og Shenzhen Van St. Lonh Jewelry Co.

Konklusion

- 1) Det er ufornuddent at træffe afgørelse i sagen.
- 2) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) betaler sagsomkostningerne.

(¹) EUT C 166 af 14.5.2018.

Kendelse afsagt af Rettens præsident den 14. februar 2019 — PV mod Kommissionen

(Sag T-224/18 RII R)

(Særlige rettergangsformer — personalesag — disciplinærsag — nulstilling af lønnen — ændrede omstændigheder — afvisning — ingen nye faktiske omstændigheder)

(2019/C 131/57)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: PV (ved advokat M. Casado García Hirschfeld)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved G. Berscheid, B. Mongin og R. Striani, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 278 og artikel 279 TEUF med påstand om udsættelse af gennemførelsen af, for det første, den disciplinære procedure CMS 17/025, og for det andet afgørelsen om nulstilling af sagsøgerens løn.

Konklusion

- 1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.
 - 2) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.
-

Rettenns kendelse af 14. februar 2019 — Brunke mod Kommissionen(Sag T-258/18) ⁽¹⁾

(Passivitetssøgsmål — søgsmålsfrist — begyndelsestidspunkt — manglende opfordring til at handle — anden opfordring til at handle — åbenbart afvisningsgrundlag — påstand af deklatorisk karakter — påstand om meddelelse af påbud — åbenbart manglende kompetence)

(2019/C 131/58)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Lothar Brunke (Berlin, Tyskland) (ved advokat A. Schniebel)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved G. Braun og H. Støvlbæk, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Principalt påstand om, at det fastslås, at Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer (EUT 2005, L 255, s. 22) har en diskriminerende virkning, og subsidært dels påstand i det væsentlige om, at Kommissionen meddeles påbud, dels påstand i henhold til artikel 265 TEUF om, at det fastslås, at Kommissionen retsstridigt har undladt at følge op på sagsøgerens skrivelser af henholdsvis den 6. juni og den 27. december 2017.

Konklusion

- 1) Søgsmålet afvises, dels fordi det er åbenbart, at Retten ikke har kompetence til at træffe afgørelse i sagen, dels fordi det er åbenbart, at det ikke kan antages til realitetsbehandling.
- 2) Det er ufornuddent at træffe afgørelse vedrørende anmodningerne om intervention indgivet af Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Parlamentet.
- 3) Lothar Brunke bærer sine egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.
- 4) Rådet bærer sine egne omkostninger i forbindelse med anmodningen om intervention.
- 5) Parlamentet bærer sine egne omkostninger i forbindelse med anmodningen om intervention.

⁽¹⁾ EUT C 276 af 6.8.2018.

Rettenns kendelse af 8. februar 2019 — Front Polisario mod Rådet(Sag T-376/18) ⁽¹⁾

(Annulationsøgsmål — internationale aftaler — fiskeripartnerskabsaftale mellem Den Europæiske Union og Marokko — afgørelse om bemyndigelse til at indlede forhandlinger mellem Unionen og Marokko med henblik på at ændre partnerskabsaftalen — ikke umiddelbart berørt — afvisning)

(2019/C 131/59)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra et du Rio de oro (Front Polisario) (ved advokat G. Devers)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union (ved A. de Elera-San Miguel Hurtado og F. Naert, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Rådets afgørelse af 16. april 2018 om bemyndigelse til at indlede forhandlinger med Kongeriget Marokko om ændring af fiskeripartnerskabsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Marokko og om indgåelse af en protokol til gennemførelse af nævnte aftale.

Konklusion

- 1) Sagen afvises.
- 2) Det er ufornuddent at træffe afgørelse om interventionsanmodningerne fra Den Franske Republik og Europa-Kommissionen.
- 3) *Front populaire pour la libération de la Saguia-el-Hamra et du Rio de Oro (Front Polisario)* bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Rådet for Den Europæiske Union.
- 4) Kommissionen og Den Franske Republik bærer hver især deres egne omkostninger i forbindelse med interventionsanmodningerne.

(¹) EUT C 319 af 10.9.2018.

Kendelse afsagt af Rettens præsident den 13. februar 2019 — BRF og SHB Comercio e Industria de Alimentos mod Kommissionen

(Sag T-429/18 R)

(Særlige rettergangsformer — folkesundhed — gennemførelsesforordning (EU) 2018/700 — ændringer af lister over tredjelandsvirksomheder, hvorfra import af bestemte animalske produkter er tilladt, for så vidt angår visse virksomheder fra Brasilien — ingen uopsættelighed — interesseafvejning)

(2019/C 131/60)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: BRF SA (Itajaí, Brasilien) og SHB Comercio e Industria de Alimentos SA (Itajaí) (ved advokaterne D. Arts og G. van Thuyne)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved X. Lewis, B. Eggers og B. Hofstötter, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt i henhold til artikel 278 TEUF og 279 TEUF med principal påstand om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2018/700 af 8. maj 2018 om ændringer af lister over tredjelandsvirksomheder, hvorfra import af bestemte animalske produkter er tilladt, for så vidt angår visse virksomheder fra Brasilien (EUT 2018, L 118, s. 1), enten indtil der er truffet endelig afgørelse i det søgsmål, som sagsøgerne har anlagt i henhold til artikel 263 TEUF, eller indtil en af Rettens præsident fastsat dato, og subsidier påstand om udsættelse af anvendelsen af den nævnte forordning for så vidt angår sagsøgernes virksomheder, som er opført på listen over virksomheder, der har tilladelse til at importere kød af fjerkræ og lagomorfer fra Brasilien (sektion II), på listen over virksomheder, der har tilladelse til at importere hakket kød, tilberedt kød og maskinseparatoreret kød fra Brasilien (sektion V), og som ikke har genereret mere end to meddelelser gennem det hurtige varslingsystem for fødevarer og foder mellem den 1. marts 2017 og den 19. april 2018, samt på listen over virksomheder, der har tilladelse til at importere kødprodukter fra Brasilien (sektion VI), eller anordning af enhver anden eller supplerende forholdsregel, som Rettens præsident anser for nødvendig eller formålstjenlig.

Konklusion

- 1) Begæringen om foreløbige forholdsregler forkastes.
- 2) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Sag anlagt den 4. februar 2019 — XH mod Kommissionen

(Sag T-511/18)

(2019/C 131/61)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: XH (ved advokat E. Auleytner)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Annullation af afgørelsen af 13. november 2017 (IA nr. 25-2017) om ikke at opføre sagsøgeren på listen over forfremmede tjenestemænd i 2017.
- Annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 7. juni 2018 som svar på den af sagsøgeren indgivne klage.
- Sagsøgte tilpligtes at betale en erstatning på 20 000 EUR for sagsøgerens ikke-økonomiske tab og en erstatning på 45 000 EUR for sagsøgerens økonomiske tab.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført to anbringender.

1. Med det første anbringende har sagsøgeren anfægtet indholdet af hendes karriereudviklingsrapporter som grundlag for den pågældende forfremmelse og har gjort gældende, at den pågældende afsluttede forfremmelsesprocedure var ulovlig og at det var umuligt og ulovligt a posteriori at lovliggøre denne efter afslutningen af forfremmelsesåret.
 - Sagsøgeren har gjort gældende, at det var umuligt at godtgøre, at de værdibaserede bedømmelser kunne have været udført anderledes, hvis der ikke var blevet taget hensyn til den ulovlige midtvejsrapport på forskellige tidspunkter under forfremmelsesproceduren.
 - Sagsøgeren har gjort gældende, at der er begået en retlig fejl og at den anfægtede forfremmelsesprocedure var ulovlig: tilsidesættelse af Kommissionens afgørelse C(2013) 8968 final af 16. december 2013 om almindelige gennemførelsesbestemmelser til vedtægtens artikel 45, tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45, stk. 1, i lyset af artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og manglende egentlig sammenligning af fortjenesterne.

- Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved anvendelsen af de forfremmelseskriterier, der er fastsat i vedtægtens artikel 45, i lyset af artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
2. Med det andet anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede forfremmelsesprocedure var ulovlig, henset til sagsøgerens forfremmelsessagsakter og hendes karriereudviklingsrapporter. Den påståede ulovlighed førte til udelukkelsen af den forfremmelse, som hun ellers kunne have forventet, hvis der var blevet foretaget en korrekt sammenligning af fortjenester.

Sag anlagt den 5. februar 2019 — AI mod ECDC

(Sag T-65/19)

(2019/C 131/62)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: AI (ved advokaterne L. Levi og A. Champetier)

Sagsøgt: Det Europæiske Center for Forebyggelse af og Kontrol med Sygdomme (ECDC)

Sagsøgerens påstande

- Annullation af ECDC's afgørelse af 18. maj 2018 om afslag på sagsøgerens ansøgning om bistand af 20. juni 2017.
- Annullation af ECDC's afgørelse af 20. juni 2018 om afslag på sagsøgerens ansøgning af 30. maj 2018 om aktindsigt i undersøgelsesrapporten.
- Om fornødent annullation af ECDC's afgørelse af 26. oktober 2018 om afslag på sagsøgerens klage af 2. juli 2018.
- ECDC tilpligtes at betale en erstatning, som efter ret og billighed er opgjort til 40 000 EUR, for det ikke-økonomiske tab, som sagsøgeren angiveligt har lidt.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremført tre anbringender med hensyn til den anfægtede afgørelse af 18. maj 2018 og et enkelt anbringende med hensyn til den anfægtede afgørelse af 20. juni 2018.

1. Første anbringende med hensyn til den anfægtede afgørelse af 18. maj 2018 om tilsidesættelse af retten til at blive hørt.
2. Andet anbringende med hensyn til den anfægtede afgørelse af 18. maj 2018 om tilsidesættelse af begrundelsespligten.

3. Tredje anbringende med hensyn til den anfægtede afgørelse af 18. maj 2018 om anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn og faktuelle fejl og tilsidesættelse af vedtægtens artikel 86.
4. Et enkelt anbringende med hensyn til den anfægtede afgørelse af 20. juni 2018 om tilsidesættelse af artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og af artikel 13 i forordning nr. 45/2001. ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18.12.2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT 2001, L 8, s. 1).

Sag anlagt den 9. februar 2019 — Alcar Aktiebolag mod EUIPO — Alcar Holding (alcar.se)

(Sag T-77/19)

(2019/C 131/63)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Alcar Aktiebolag (Bromma, Sverige) (ved advokat M. Ateva)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Alcar Holding GmbH (Wien, Østrig)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Alcar Aktiebolag

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket alcar.se i farverne hvid og blå — registreringsansøgning nr. 15 508 583

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 14. november 2018 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 378/2018-1)

Påstande

- Sagen for Retten udsættes indtil fortabelsessagen vedrørende det Alcar Holding GmbH tilhørende varemærke er blevet afsluttet og det reelle beskyttelsesomfang for det Alcar Holding GmbH tilhørende varemærke er blevet fastslået.
- Appelkammerets afgørelse annulleres i det hele.
- Indsigelsesafdelingens afgørelse stadfæstes i det hele.
- Alcar Holding GmbH tilpligtes at betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger i forbindelse med sagens behandling for indsigelsesafdelingen og appelkammeret samt for Retten.

Anbringender

- Appellkammeret udvidede med urette beskyttelsesomfanget for det Alcar Holding GmbH tilhørende varemærke.
- Appellkammeret begik en fejl ved bedømmelsen af risikoen for forveksling mellem varemærkerne.

Sag anlagt den 12. februar 2019 — Lantmännen og Lantmännen Agroetanol mod Kommissionen

(Sag T-79/19)

(2019/C 131/64)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Lantmännen ek för (Stockholm, Sverige) og Lantmännen Agroetanol AB (Norrköping, Sverige) (ved advokaterne S. Perván Lindeborg og A. Johansson og solicitor R. Bachour)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Artikel 1 i Kommissionens afgørelse C(2019) 743 final af 28. januar 2019 om en klage over videregivelse indgivet af ansøgere i henhold til artikel 8 i afgørelse 2011/695/EU vedtaget af formanden for Europa-Kommissionen af 13. oktober 2011 om høringskonsulentens funktion og kompetenceområde under behandlingen af visse konkurrencesager (EUT 2011, L 275, s. 29) (Sag AT.40054 — referenceniveauer for Ethanol), annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat fem anbringender.

1. Første anbringende om, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter de retsregler, der regulerer forligsproceduren.

Sagsøgerne har gjort gældende, at de retsregler, der regulerer forligsproceduren, er til hinder for videregivelse af de omhandlede dokumenter. Navnlig bør artikel 10a, artikel 15, stk. 1, litra b), og artikel 16a, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 773/2004 af 7. april 2004 ⁽¹⁾, læst samlet, fortolkes således, at de begrænser videregivelse af notater fra forligsforhandlinger til selve forligsindlægget, som der kun kan opnås adgang til under strenge betingelser.

2. Andet anbringende om, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

Sagsøgerne har gjort gældende, at sagsøgte skabte en berettiget forventning hos sagsøgerne om, at de pågældende dokumenter ville blive undergivet en fortrolig behandling, gennem sin faste praksis om at udelukke uofficielle dokumenter indgivet i forbindelse med forligsforhandlinger fra andre parter aktindsigt, og gennem specifikke forsikringer herom i forbindelse med forligsforhandlingerne.

3. Tredje anbringende om, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter ligebehandlingsprincippet og princippet om processuel ligestilling.

Sagsøgerne har gjort gældende, at sagsøgte ved at videregive notaterne fra sagsøgernes forligsforhandlinger med sagsøgte til andre parter tilsidesatte ligebehandlingsprincippet ved at placere forligsparter i en ringere position end parter, der har forladt en forligsforhandling. Den uberettigede udvidelse af aktindsigten for de parter, der ikke har indgået forlig, tilsidesætter også princippet om processuel ligestilling ved at give dem en fordel i det iboende modsætningsfyldte forhold mellem mistænkte medvirkende lovovertrædere med hensyn til fremtidige regreskrav.

4. Fjerde anbringende om, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter princippet om god forvaltningsskik.

Sagsøgerne har yderligere gjort gældende, at afgørelsen ved at tillade videregivelsen af de anfægtede oplysninger giver sagsøgte mulighed for at indføre en fuldstændigt usammenhængende politik, efter hvilken sagsøgerne behandles betydeligt mindre favoriseret end adressaterne for alle tidligere kommissionsafgørelser. Den anfægtede afgørelse bør af denne grund anses for at være i strid med sagsøgernes ret til at få deres sag behandlet »vildt, retfærdigt og inden for en rimelig frist« af Den Europæiske Unions institutioner såsom sagsøgte, og for følgelig at være i strid med artikel 41, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

5. Femte og subsidiært fremsatte anbringende om, at der blev foretaget en ukorrekt retlig kvalificering i begrundelsen.

Med deres femte anbringende, der er fremsat subsidiært i forhold til de øvrige anbringender, har sagsøgerne gjort gældende, at selv hvis Retten i sidste ende måtte være enig med sagsøgte i, at det anfægtede materiale skulle videregives til andre virksomheder, bør den anfægtede afgørelse stadig annulleres på grund af fejl i begrundelsen.

Sagsøgte har anvendt forligsmeddelelsens punkt 35 til at give aktindsigt i det anfægtede materiale. Punkt 35 henviser kun til forligsindlæg og ikke til forligsdokumenter, som er det udtryk, der er anvendt i den anfægtede afgørelse. For at gøre begrundelsen internt sammenhængende bør den anfægtede afgørelse omskrives, således at det angives, at dette materiale indgår i forligsindlægget.

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 773/2004 af 7.4.2004 om Kommissionens gennemførelse af procedurer i henhold til EF-traktatens artikel 81 og 82 (EUT L 123, 27.4.2004, s. 18).

Sag anlagt den 18. februar 2019 — Rezon mod EUIPO (imot.bg)

(Sag T-101/19)

(2019/C 131/65)

Processprog: bulgarsk

Parter

Sagsøger: Rezon OOD (Sofia, Bulgarien) (ved advokat Yordanova-Harizanova)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket imot.bg — registreringsansøgning nr. 17 203 316

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 9. november 2018 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 999/2018-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres og det fastslås, at det omtvistede varemærke registreres.
- EUIPO tilpligtes at betale omkostningerne forbundet med sagens behandling for Retten og for appelkammeret.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 20. februar 2019 — Abarca mod EUIPO — Abanca Corporación Bancaria (ABARCA SEGUROS)**(Sag T-106/19)**

(2019/C 131/66)

*Stævningen er affattet på engelsk***Parter**

Sagsøger: Abarca — Companhia de Seguros SA (Lissabon, Portugal) (ved advokaterne J. Pimenta og Á. Pinho)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Abanca Corporación Bancaria, SA (Betanzos, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Abarca — Companhia de Seguros SA

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket ABARCA SEGUROS in farverne pink, lyseblå, lysegrøn og sort — registreringsansøgning nr. 16 041 519

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 22. november 2018 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 1370/2018-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse omgøres fuldstændigt.

- Følgelig tillades EU-varemærke nr. 16 041 519 registreret i det hele.
- De andre parter i sagen tilpligtes at betale omkostningerne forbundet med sagens behandling for Retten samt for indsigelsesafdelingen og appelkammeret ved EUIPO.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Rettsens kendelse af 14. februar 2019 — VFP mod Kommissionen

(Sag T-726/16) ⁽¹⁾

(2019/C 131/67)

Processprog: engelsk

Formanden for Store Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 462 af 12.12.2016.

Rettsens kendelse af 12. februar 2019 — Hangzhou Lezoo traveling equipment mod EUIPO — Promotional Traders (GREEN HERMIT)

(Sag T-60/18) ⁽¹⁾

(2019/C 131/68)

Processprog: engelsk

Formanden for Femte Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 104 af 19.3.2018.

Rettens kendelse af 15. februar 2019 — Intercontinental Exchange Holdings mod EUIPO (BRENT)**(Sag T-725/18)** ⁽¹⁾

(2019/C 131/69)

Processprog: engelsk

Formanden for Ottende Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 65 af 18.2.2019.

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA